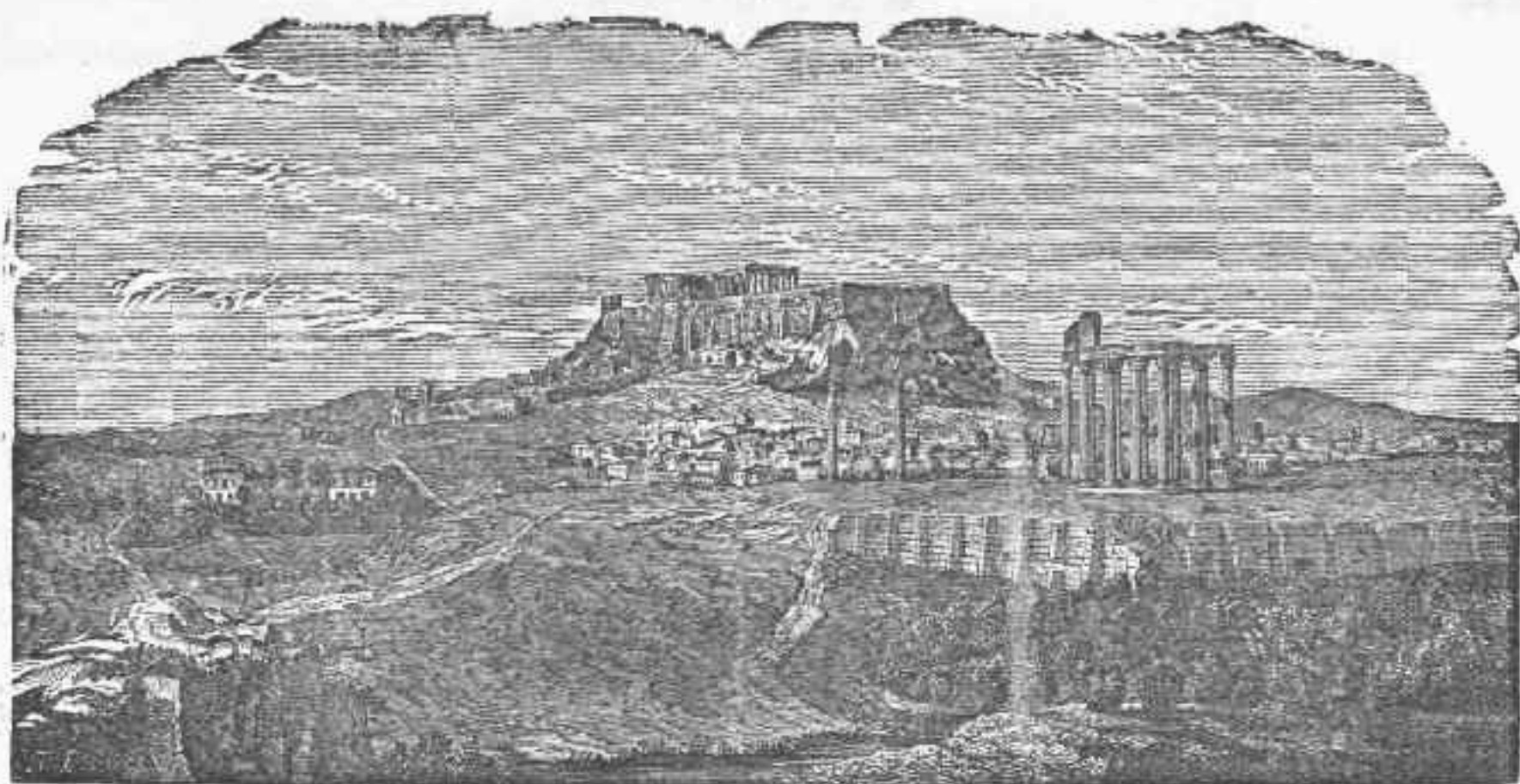

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1869.

ΤΟΜΟΣ Κ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 474

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

(Τέλος. Ἰδε φυλλ. 473.)

Περὶ τελετῶν καὶ διαγωνισμάτων.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τελεῖ τὴν μνήμην τῶν τριῶν μεγάλων καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων καὶ ἱεραρχῶν, ἐτελέσθη καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, τῇ φροντίδι καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου καθιερωθέντα, ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν, συνδρομητῶν, καὶ καθηγητῶν τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Τὴν θείαν μυσταγωγίαν ἐτέλεσαν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ τῆς πρωτεύουσας ναῷ ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόφιλος μετὰ τοῦ συνειρουργήσαντος ἡμετέρου τέως συναδέλφου, καθηγητοῦ τῆς θεολογίας, κ. Θεοκλήτου τοῦ Βίμπου, πρὸ πέντε ἡμερῶν προχειρισθέντος ἀρχιεπισκόπου Μαντινείας, ὅστις, ἀποχωρίζομενος τοπικῶς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου καθιδρύματος, ἐξεφώνησε λόγον διδασκτικώτατον περὶ τῆς ἀρχῆς ἐν γένει τῶν ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων μνημοσύνων, περὶ τῶν αἰτίων ἰδίως τοῦ ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου καθιερωθέντος τοιοῦτου, καὶ περὶ τοῦ λόγου δι' ὃν τὸ Πανεπιστήμιον ἐξελέξατο πρὸς τοῦτο τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην πανήγυριν.

Περὶ ἀγωνοθεσιῶν.

Ὁ Βουτσινάιος ποιητικὸς ἀγὼν ἡσχόλησεν ἐπιτυχῶς καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος διαφόρους τῶν ἡμετέρων λογίων, ὧν δεκαεπτὰ ἐπεμψαν εἰς τὸ ἔθν. Πανεπιστήμιον, ἐντὸς τοῦ νενομισμένου χρόνου, τὰ ποιήματα αὐτῶν συνιστάμενα εἰς δύο κωμωδίας, τρεῖς τραγωδίας, ἓν ἀρχαϊκὸν ἔπος, πέντε συλλογὰς λυρικῶν ποιημάτων, καὶ ἑξ̄ διηγηματικὰ ποιήματα· τρία ἕτερα μὴ ἀφικθέντα ἐγκαίρως δὲν ἐγένοντο δεκτά.

Κριταὶ διωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου οἱ καθηγηταὶ κύριοι Σ. Κουμανούδης, Δ. Ἀφεντούλος, Ἀθ. Ρουσόπουλος, καὶ Δ. Σεμιτέλος, οἵτινες μετὰ τοῦ πρυτάνεως ἀνεδέχθησαν κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦ ἀγῶνος τούτου ὃ ἀναγνώσωσιν ἐντὸς 40 περίπου ἡμερῶν κατ' ἰδίαν ἕκαστος τὰ διάφορα ταῦτα ποιήματα καὶ νὰ κρίνωσι περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν. Εἰσηγητὴς τῆς ἐπιτροπείας ταύτης διωρίσθη ὁ τέως καθηγητὴς τῆς ἑλλ. φιλολογίας καὶ ἤδη τῆς ἀρχαιολογίας κ. Ἀθανάσιος Ρουσόπουλος· ἄσμενοι δὲ εἶδομεν, ὅτι δὲν εὕρισκόμεθα πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ κριταὶ τῶν φιλολογικῶν καὶ ποιητικῶν ἡμῶν ἀγώνων, μὴ εὕρισκοντες βραβεύσιμόν τι ἐκ τῶν ἐμφανισθέντων ἔργων, ἀνέβαλλον ἐς νέωτα τὴν ἀπονομὴν τοῦ γέρατος. Κατὰ τὸν προκείμενον ἀγῶνα τὸ γέρας ἡδύνατο νὰ διαφιλονεύ-

κηθῇ μεταξύ δύο ἢ καὶ τριῶν ἴσως ποιημάτων, ἀπενεμήθη δὲ τὸ μὲν χιλιόδραχμον γέρας εἰς τὴν κωμωδίαν ὁ πλουτήσας σκυτοτόμος, ὁ δὲ πρῶτος ἔπαινος εἰς τὴν τραγωδίαν ὁ Φαῦστος, ἄτινα, κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, ἀνεφάνησαν κατὰ τὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς τελετῆς ἀποσφράγισιν τῶν δελτίων ἔργα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, τοῦ κυρίου Ἀντωνίου Ἀντωνιάδου, ἐκ Κρήτης, διδάκτορος τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καὶ γυμνασιάρχου ἤδη τοῦ Β. γυμνασίου τοῦ Πειραιῶς, συγγραφέως τῆς Κρητικίδος, ἥτις ἐπίσης εἶχεν ἐπαινεθῇ ἐν τῷ παρελθόντι.

Ἐπγνέθησαν δὲ καὶ ὁ Πυγμαλίων, ποίημα λυρικόν, ὅπερ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀνεφάνη ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ πολλάκις ἀποδυθέντος καὶ στεφθέντος κατὰ τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα κ. Δημητρίου Παπαρρήγοπούλου, καὶ τέλος ὁ Φλύαρος, κωμωδία μονοπρόσωπος, ἐν ᾗ ὁ ποιητὴς κατώρθωσε, χάρις εἰς τὴν τελειοποιημένην εἰδικότητα τοῦ ἥρωός του, νὰ καταστήσῃ περιττὴν ἢ ἀδύνατον τὴν σύμπραξιν παντὸς ἄλλου προσώπου, καθόσον ὁ Φλύαρος ἔχων διαρκῶς τὸν λόγον εἰς οὐδένα ἄλλον τὸν παραχωρεῖ.

Εἶναι γενικῶς ἀνεγνωρισμένον, ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μορφώσεως εἰδικῶν ἐπιστημόνων δι' ἐκείνους μάλιστα τοὺς κλάδους τῆς δημοσίας διδασκαλίας, εἰς οὓς δι' ἑλλείψιν εἴτε χρηματικῶν μέσων, εἴτε ἀποχρώσεως κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐνθαρρύνσεως, ὀλίγιστοι ἐκ τῶν σπουδαζόντων ἐπιδίδονται, ἀποβαίνει ἀναπόφευκτον νὰ στέλλωνται δημοσίοις ἀναλώμασιν εἴτε εἰς εἰδικὰς σχολὰς εἴτε εἰς τὰ τελειότερα τῆς δυτικῆς Εὐρώπης πανδιδακτήρια νέοι σπουδασταὶ προσηκόντως πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἰδρυζούσης ταύτης διδασκαλίας ἐστοιχειωμένοι, ὅπως τελειοποιούμενοι οὕτω κατασταθῶσιν ἱκανοὶ νὰ κατέξωσιν, ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, τὰς εἰδικὰς ταύτας ἑδρας, ὧν τινες, ἐλλείψει τοιούτων ἱκανῶν καθηγητῶν, καὶ σήμερον μένουσι κεναί. Ἐπὶ τούτῳ ἀπεφασίσθη πέρυσιν ὑπὸ τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου, ἐγκρίσει καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου, νὰ σταλῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο ὑπότροφοι συντηρούμενοι ὁ μὲν ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ δὲ ἐκ τῶν τόκων τῶν κληροδοτημάτων, τῶν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου, πρὸς τελειότεραν ἐκμάθησιν ὁ μὲν τῆς ὀρυκτολογίας καὶ γεωλογίας, ὁ δὲ τῆς ἀρχαιολογίας.

Ὅπως δὲ αἱ ὑποτροφίαι αὗται ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἀνάγκην, καὶ μὴ κατασταθῶσι μέσα θεραπείας ἀτομικῶν συμπαθειῶν καὶ ἐνδείξεως εὐνοίας, ἀπεφασίσθη ν' ἀπονέμωσιν διὰ δημοσίου διαγωνισμοῦ κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς σχεδιασθέντας ὅρους, συζητηθέντας

μὲν καὶ παραδεχθέντας ὑπὸ τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου, ἐγκριθέντας δὲ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου.

Συνέπειά τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξεδόθη, ὡς καὶ ὁ προκρίτοχός μου ἀνέφερεν ἐν τῇ περυσινῇ αὐτοῦ ἐκθέσει, προκήρυξις τῆς πρυτανείας κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1868, δι' ἧς προσεκκλούντο τὴν 31 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς δημόσιον διαγωνισμόν ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Πανεπιστημίου αἰθούσῃ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶσιν ἐκ τῶν τὰ ὀρισθέντα προσόντα κεκτημένων πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ὑποτροφιῶν τούτων.

Ὅθεν κατὰ τὴν διὰ τὸν διαγωνισμόν ταχθεῖσαν ἡμέραν προσήλθον ἵνα διαγωνισθῶσι διὰ μὲν τὴν ἐν ὀρυκτολογίᾳ καὶ γεωλογίᾳ ὑποτροφίαν ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Μητσόπουλος, ἐκ Πατρῶν, διδάκτωρ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ ὁ κ. Τιμολέων Ἀργυρόπουλος, ἐξ Ἀθηνῶν, διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν· διὰ δὲ τὴν ἐν ἀρχαιολογίᾳ ὑποτροφίαν, εἰς καὶ μόνος, ὁ κ. Ἀθανάσιος Δημητριάδης, ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας, διδάκτωρ τῆς φιλολογίας. Ἀναβληθέντος δὲ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ διαγωνισμοῦ, τῇ αἰτήσει ἐξ διδασκτόρων, κατ' ἀπόφασιν τῆς σχολῆς καὶ ἐγκρίσιν τοῦ ὑπουργείου εἰς τὴν 1 Μαρτίου 1869, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κατασταθῇ γνωστότερον τὸ δημοσιευθὲν πρόγραμμα καὶ προσέλθωσι πλείονες εἰς τὸν διαγωνισμόν, προέβησαν εἰς τὸν τῆς ἐν ὀρυκτολογίᾳ καὶ γεωλογίᾳ ὑποτροφίας. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐγγραφὸν δοκιμασίαν ὑπεβλήθησαν ἀμφότεροι οἱ ἐπὶ τούτῳ ἀναγγεληθέντες, ἔλυσαν δὲ τὰ εἰς αὐτοὺς προταθέντα ζητήματα ἐπὶ τῶν ἐν τῇ διακηρύξει τῆς πρυτανείας διαλαμβανόμενων ἐπτά μαθημάτων, τῆς ζωολογίας, τῆς βοτανικῆς, τῆς ὀρυκτολογίας καὶ γεωλογίας, τῆς χημείας, τῆς φυσικῆς, καὶ τῶν στοιχειωδῶν μαθηματικῶν. Ἡ δὲ προφορικὴ δοκιμασία ἐγένετο τῇ 9 τοῦ Νοεμβρίου 1868 ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς καὶ πολλῶν ἀκροατῶν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου· ἀλλ' εἰς ταύτην προσήλθε μόνος ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μητσόπουλος, ἀπολειφθέντος τοῦ κ. Τιμολέοντος Ἀργυροπούλου, καὶ τοι προσκληθέντος ἐπὶ τούτῳ διὰ κλητῆρος καὶ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ κοσμήτορος. Ἀλλ' ὁ κ. Τιμολέων Ἀργυρόπουλος ἐπεμψε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀναφορὰν πρὸς τὸν κοσμήτορα, δι' ἧς ἀπῆτει νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐν τῇ ζωολογίᾳ, ὀρυκτολογίᾳ, καὶ γεωλογίᾳ ἐγγραφὸς ἐξέτασις, ὡς γενομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν συγγενοῦς τοῦ ἐτέρου τῶν ὑποψηφίων, καὶ ν' ἀναβληθῇ ἡ προφορικὴ δοκιμασία εἰς ἄλλην ἡμέραν, ὅπερ ἡ σχολὴ δὲν πρεδέχθη καθὼς ἀντιβαῖνον εἰς τὰ προδεδογμένα. Ὅθεν μετὰ πολύωρον ἐξέτασιν τοῦ μόνου ἐμφανισθέντος ὑποψηφίου, ἡ σχολὴ ἔκρινεν αὐτὸν παμψηφεὶ ἄξιον τῆς ἐν ὀρυκτολογίᾳ καὶ γεωλογίᾳ ὑποτροφίας, ἡ δὲ ἀπό-

φασιν αὐτῆς ἐνεκρίθη καὶ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 10,118 ἐγγράφου αὐτοῦ τῆς 5 Δεκεμβρίου 1868. Κατὰ συνέπειαν συνετάχθη συμβόλαιον δι' οὗ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μητσόπουλος ἀναγνωρίζεται ἐπὶ τετραετίαν ὑπότροφος τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς τὴν μνησθεῖσαν σπουδὴν, ἐπὶ μηνιαία χρηματικὴ βοήθεια δρ. 250, καὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ Πανεπιστημίου νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ καὶ δρ. 500 δι' ἐξοδα μεταβάσεως καὶ ἐτέρας 500 διὰ τὰ τῆς ἐπανόδου· ὑπεσχέθη δὲ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ὑπηρετήσῃ ὅπου ἡ κυβέρνησις ἤθελε τὸν διατάξει ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐφ' ὅσον μέλλει νὰ διατελέσῃ ὑπότροφος ἐν Εὐρώπῃ, ἐπὶ μισθῷ ἴσῳ τουλάχιστον πρὸς τὴν ἤδη χορηγουμένην αὐτῷ χρηματικὴν βοήθειαν. Ὑπεχρεώθη δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν πραγματείας τεκμηριούσης τὴν περὶ τὴν ἐπιστήμην τελειοποίησίν του. Τέλος ἐν παραβιάσει τινὸς τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ ὁρων ὁ ὑπότροφος θέλει γερεῖται τῆς χρηματικῆς βοηθείας, ὑποχρεούμενος καὶ εἰς τὴν ἐντοκὸν ἀπότισιν τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου δαπανηθησομένων.

Πρὶν ἐπιστῇ ἡ ταχθεῖσα δευτέρα προθεσμία τοῦ ἀρχαιολογικοῦ διαγωνισμοῦ, ἔδωκαν εἰς τὴν Κοσμητείαν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἐγγράφους αἰτήσεις ἵνα διαγωνισθῶσι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ὑποτροφίαν τρεῖς διδάκτορες τῆς φιλολογίας, οἱ Κύριοι Ἀθανάσιος Δημητριάδης ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας, Περικλῆς Ἰασεμίδης ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ Κλεομένης Παπαδόπουλος ἐκ Σπάρτης. Γενομένης δὲ ἐνστάσεως ὑπὸ τῶν δύο τελευταίων κατὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ πρώτου εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὑπερβᾷ τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας του δὲν ἦδύνατο κατὰ τὸ ἀρθρ. 40 τοῦ δημοσιευθέντος κανονισμοῦ νὰ συναγωνισθῇ, ἡ Σχολὴ λαβοῦσα ὑπ' ὅψιν ἀφ' ἐνὸς τὸ περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ὑποψηφίου ἐπίσημον πιστοποιητικόν, ἐξηγμένον ἐκ τοῦ Κώδικος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, ἀφ' ἐτέρου τὰς περὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἀντιφατικὰς σημειώσεις τὰς ἐν τῷ ἐνδεικτικῷ καὶ τῷ ἀπολυτηρίῳ τοῦ ἐν Ἀθήναις γυμνασίου, καὶ ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γυμνασιακοῦ ἀπολυτηρίου ἀπαντωμέναις, καὶ σκεφθεῖσα ὅτι ἐκ τοιούτων πιστοποιητικῶν τῶν γυμνασίων, ἐν αἷς δὲν ἀναφέρεται ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως, ἀλλὰ τὸ ἔτος τῆς ἡλικίας ὅπερ ὁ μαθητὴς ἐδήλωσεν ὅτι ἄγει, πολλάκις λ. χ. εἰκοσαετὴς χαρακτηριζόμενος καὶ ὅταν, συμπληρωθέντος τοῦ δεκάτου ἐνάτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἤρχισε μόλις τὸ εἰκοστὸν, ἐπίσης δὲ καὶ ὅταν, διανύσας σχεδὸν τὸ εἰκοστὸν, μέλλῃ μετὰ τινὰς ἡμέρας ν' ἀρχίσῃ τὸ εἰκοστὸν πρῶτον, ἐθεώρησε τὴν ἐν τῷ ἐπιστήμῳ τοῦ τῆς γεννήσεως βιβλίου ἀποσπάσματι μνηῖαν τῆς ἡλικίας ἐπικρατεστέραν τῆς

ἐν τοῖς λοιποῖς ἐγγράφοις σημειώσεως, καὶ, ἀπορρίψασα τὴν ἐνστάσιν, διέταξε τὴν πρόοδον τῆς δημοσίας δοκιμασίας.

Ἀλλ' οἱ ἐνιστάμενοι, ἅμα ἀπορρίφθεισας τῆς ἐνστάσεως αὐτῶν, ἀπεσύρθησαν τοῦ διαγωνισμοῦ, ὁ δὲ μόνος ὑπολειφθεὶς ὑποψήφιος Ἀθανάσιος Δημητριάδης ὑποβλήθεις, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς ὀρυκτολογίας ἐγένετο διὰ τὸν καὶ τότε μόνον ὑπολειφθέντα Κ. Μητσόπουλον, εἰς δοκιμασίαν ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ κανονισμοῦ διατεταγμένων μαθημάτων, ἦτοι τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς, τῆς ἱστορίας, τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας, τῆς μυθολογίας, καὶ τοῦ πολιτικοῦ, ἰδιωτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπαντήσας ἄριστα, ὡς καὶ κατὰ τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις, ἀνεκνήρυχθη παμψηφεί ὑποψήφιος τῆς ἐν ἀρχαιολογίᾳ ὑποτροφίας.

Ἀλλὰ τὸ προϊστάμενον Ὑπουργεῖον, λαβὼν ὑπ' ὅψιν τὰς ἐνστάσεις τῶν μὴ διαγωνισθέντων, δὲν ἐνέκρινε τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ διέταξε νὰ προκηρυχθῇ νέα ἡμέρα τοῦ διαγωνισμοῦ, ὅπερ καὶ ἐγένετο συμφώνως τῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει, ὁρισθείσης νέας πρὸς τὸν διαγωνισμόν προθεσμίας ὑπὸ τὸν ῥητὸν καὶ εὐλογον ὅρον, ὅτι οἱ παρουσιασθέντες καὶ θεωρηθέντες δεκτοὶ εἰς τὸν πρῶτον διαγωνισμόν θέλουσιν εἶναι αὐτοδικαίως δεκτοὶ ἄνευ νεωτέρας τῶν προσόντων αὐτῶν ἐρεύνης ὅταν ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸν δεύτερον.

Ὅτι ὁμῶς ἦν εὐκόλον νὰ προῖδῃ τις συνέβῃ ἐκ νέου, καθόσον μόνος ὁ καὶ τὸ πρῶτον ἀποδυθεὶς εἰς τὸν διαγωνισμόν ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διαγωνισθῇ, ἐνεφανίσθη δὲ πρὸς τοῦτο κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν, οἱ δὲ λοιποὶ δύο πάλιν ἀπελείφθησαν.

Εὐρεθεῖσα εἰς τὴν θέσιν ἦν καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης δοκιμασίας, ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἔκρινε περιττὴν καὶ ἄσκοπον τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἤδη ἐπιτυχῶς γενομένης ἐνώπιον αὐτῆς δοκιμασίας, εὐλόγως θεωρήσασα τὸν Ἀθανάσιον Δημητριάδην ὡς νικήσαντα ἀκονιτὶ, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἀρχαίας ἀγωνοθεσίας ἐγένετο, μαρτυροῦντος τοῦ Ξενοφῶντος διὰ τῶν ἐξῆς: «Καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι δὲ οὐδὲν ἦττον τοὺς ἀκονιτὶ ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας στεφανοῦσι (1).» Καὶ τοῦ Πausανίου: «Τὸν δὲ Ἀπολλώνιον καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἦκεν οὐ κατὰ προθεσμίαν τῶν πυκτῶν, τούτους μὲν οἱ Ἥλαιοι τοῦ ἀγῶνος ἀπελαμβάνουσι, τῷ Ἡρακλείδῃ δὲ τὸν στέφανον παρίσθιν ἀκονιτὶ (2).» «Καὶ Λωριεὶ δὲ τῷ Διαγόρῳ, παρεξῆς Ὀλυμπιάσιν ἱσθμίων μὲν γεγόνασιν ὀκτὼ νίκαι, Νεμείων δὲ ἀποδέουσαι μιᾶς εἰς τὰς ὀκτῶ· λέγοντο δὲ καὶ ὡς Πύθια ἀνέλοιτο ἀκονιτὶ (3).» Ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη, ἥς ἄ-

(1) Ξενοφ. Ἀγῆσ. γ'. 3. (2) Πaus. Β. κ. 5. (3) Αὐτόθι γ'. γ'. 2.

νευ πᾶς διαγωνισμός ἤθελε καταστῇ ἀδύνατος καὶ ματαιωθῇ, καὶ ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς ὀρυκτολογίας καὶ γεωλογίας ἐσχάτως καθιερώθῃ, ὡς εἴρηται, καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ διαγωνίσματος τῆς ἱατρικῆς ἐταιρίας ὑπὲρ τοῦ Κ. Παύλου Ἰωάννου ἐπίσης ἐπεκράτησεν.

Ἀπόκειται ἤδη εἰς τὸ Ἱπουργεῖον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τῆς Σχολῆς, ν' ἀποφασίσῃ. Τὸ καθ' ἡμᾶς, καθήκον ἡμέτερον θεωροῦμεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, ἀφοῦ μετὰ τὰς ἐντὸς ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους τρεῖς ἐπαναληφθείσας προκηρῦξεις τοῦ ἀρχαιολογικοῦ διαγωνισμοῦ εἰς καὶ μόνος ἐνεκαρτέρησε καὶ ὑπεβλήθη προθύμως εἰς τὰς διατεταγμένας διατυπώσεις τοῦ τε ἐγγράφου καὶ τοῦ προφορικοῦ διαγωνισμοῦ, οἱ δὲ κατὰ πρῶτον μὲν ζητήσαντες τὴν ἀναβολὴν ἐξ διδάκτορες, περιορισθέντες ἔπειτα εἰς δύο καὶ μόνους, ἀπελείφθησαν ἐντελῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος, οὐδεὶς πρέπει νὰ ὑπολειφθῇ δισταγμός ὅτι ἀνεγνώρισαν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ αὐτῶν, καὶ ἐπομένως οὗτος λογίζεται κατὰ τοὺς νόμους τῶν ἀγωνοθεσιῶν ὁ ἀριστεύσας.

Ὁ ἐν Τεργέστη διαμένων Κ. Δ. Α. Οἰκονόμος, ὑπὸ ζωηροῦ φλεγόμενος αἰσθήματος πατριωτισμοῦ καὶ ἐφιέμενος νὰ συντρέξῃ εἰς τὴν ἐν τῇ φίλῃ αὐτοῦ πατρίδι προαγωγὴν τῶν φώτων καὶ τὴν διανοητικὴν τοῦ ἔθνους διάπλασιν, ἀνήνεγκε πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἱπουργὸν Κ. Θ. Δελιγιάννην, ὅτι προσφέρει εἰς σύστασιν φιλολογικοῦ διαγωνίσματος τὴν κατὰ διετίαν συνδρομὴν δρ. 4,500, ἐξ ὧν αἱ μὲν χίλια θέλουσιν ἀπονέμονται πρὸς τὸν ἐκάστοτε ἀριστεύοντα, αἱ δὲ πεντακῆσαι πρὸς τοὺς ἐπὶ τῇ ἐξελέγξει τοῦ ἄλλου κοπιῶντας Καθηγητάς.

Εἰς διαγώνισμα δὲ προτίθωνται ὁ ἀγωνοθέτης τὴν μετάφρασιν ποιητῶν Ἑλλήνων τε καὶ ἁλλοδαπῶν εἰς τὴν πεζὴν καθομιλουμένην Ἑλληνικὴν.

Ἡ Προτίμησε δὲ, ὡς λέγει, τὸ διαγώνισμα τῶν μεταφράσεων ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι συντελεῖ οὕτω μᾶλλον εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῆς πρὸς τὰ καλὰ ὀργώσης Ἑλληνικῆς νεολαίας, καθόσον σήμερον, πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων, αἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι γινόμεναι μεταφράσεις περιορίζονται εἰς μεταϊόσχρολα μυθιστορήματα, οὐδαμῶς ὠφελοῦντα τοὺς ὅσον οὕτω μέλλοντας νὰ μᾶς διαδεχθῶσιν ἐν τῇ κοινῇ Ἑλληνόπαιδας καὶ Ἑλληνίδας, ὁ δὲ παρ' αὐτοῦ προτιθέμενος διαγωνισμός, διεγείρων τὴν πρὸς τὰ καλὰ καὶ τὰ σπουδαῖα εὐγενῆ ἀμιλλαν τῆς φιλομαθοῦς, νεολαίας, θέλει ὠφελήσει καὶ τοὺς μεταφράζοντας καὶ ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καθόσον χρόνου προύκοντος ὁ Ἕλλην θέλει ἀναγινώσκει εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν τὰ ἀριστουργήματα τῶν δαιμονίων πνευμάτων τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος. »

Προτείνει δὲ εἰς μετάφρασιν τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα ὅλην ὁμοῦ.

Τὴν Ὁμήρου Ὀδύσσειαν ὡσαύτως.

Αἰσχύλου ἀπάσας τὰς τραγωδίας.

Σοφοκλέους ὡσαύτως.

Οὔριγιλίου τὰ Βουκολικά καὶ τὰ Γεωργικά.

Τὴν Αἰνείαδα ὅλην ὁμοῦ.

Δάντην, Ἀλφιέρην, Σαίξπηρον, Σχίλλερν, Λόρδου Βύρωνος Child Harold, κτλ. κτλ.

Ἐπιφυλάσσεται δὲ ἅμα ἰδὼν τὴν κατὰ πόθον εὐδωσιν τοῦ ἔργου νὰ καταστήσῃ τὸ διαγώνισμα ἐνιαύσιον.

Ἐπὶ τοῦ προτεινομένου διαγωνίσματος ἡ φιλοσοφικὴ Σχολή, ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τῆς Πρυτανείας, ὑπέβαλε τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις.

«Ἴνα γίνῃ καλὴ μετάφρασις ποιήματός τινος μεγάλῃς ἐκτάσεως, οἷον τῆς Ἰλιάδος ἢ τῆς Αἰνείαδος, ἢ πασῶν ὁμοῦ τῶν τραγωδιῶν τοῦ Αἰσχύλου κτλ., τὸ διετὲς διάστημα εἶναι ἀνεπαρκές, ἡ δὲ χιλίοδραχμος ἀμοιβὴ λίαν σμικρά. »

«Ἴνα γίνῃ ἡ μετάφρασις ὠφέλιμος καὶ ἀξία τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἀγωνοθέτου, πρέπει νὰ ᾖ καλὴ καὶ νὰ ἐκδοθῇ διὰ τοῦ τύπου· τοῦτο δὲ καὶ χρόνον ἱκανὸν ἀπαιτεῖ, καὶ δαπάνην ἀνωτέραν τῶν χιλίων δραχμῶν. Ἐκτὸς τούτων ἡ Σχολὴ παρατηρεῖ ὅτι ἡ κρίσις τῶν μεταφράσεων θέλει ἀποβαίνει δυσχερὴς, ὅταν συγχρόνως παρουσιάζωνται εἰς τὸν ἀγῶνα μεταφράσεις διαφόρων ποιημάτων. Ἐὰν π. χ. ὑπάρχωσι δύο καλὰ μεταφράσεις, ἡ μὲν τῆς Ἰλιάδος, ἡ δὲ ποιήματός τινος τοῦ Δάντου, αἱ κριταὶ θὰ εὐρεθῶσιν εἰς ἀπορίαν εἰς τίνα τῶν δύο νὰ δώσωσι τὸ γέρας. Φρονεῖ δὲ ἡ Σχολὴ ὅτι ὁ ἀγὼν δύναται νὰ γίνῃ κατορθωτὸς διεξχγόμενος ὡς ἐξῆς. »

«Νὰ προκηρύσσεται κατὰ διετίαν ὑπὸ ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐκ τῶν μελλόντων ἀγωνοδικῶν τὸ ποίημα περὶ οὗ τὴν μετάφρασιν θέλουσιν ἅπαντες διαγωνισθῇ, λαμβανόμενον ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέτου ὀριζομένων. Ὁ δὲ προσδιορισμός τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ μεταφραστοῦ ἐκάστοτε ποιήματος ν' ἀφίνηται εἰς τὴν ῥηθείσαν ἐπιτροπὴν, λογιζομένην τὸν τε χρόνον καὶ τὴν ἀμοιβήν. »

«Ἄν δὲ ὁ ἀγωνοθέτης ἐπιθυμῇ τὴν μετάφρασιν ὁλοκλήρου τινὸς ποιήματος ἐκ τῶν μεγάλων, οἷον τῆς Αἰνείαδος καὶ τῶν τοιούτων, νὰ ὀρίζηται μείζον χρονικὸν διάστημα καὶ μεγαλητέρα τῆς χιλιοδράχμου χρηματικὴ ἀμοιβή, καὶ τοὶ καλὸν θὰ ᾔτο νὰ ἐγένετο τοῦτο καὶ διὰ τὴν τοῦ ἐλαχίστου ὁλοκλήρου ποιήματος μετάφρασιν, οἷον μιᾶς τραγωδίας, ἵνα κατέλθωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα σπουδαιότεροι ἄνδρες καὶ τὸ ἔργον γίνῃ ἀσπαστὸν τῷ ἔθνει καὶ ἄξιον τῆς προθέσεως τοῦ ἀγωνοθέτου. »

«Τελευταῖον παραπηρεῖ ἡ Σχολή, ὅτι καλὸν εἶ-

ναι νὰ μὴ τεθῇ ὁ περιορισμὸς νὰ γίνωνται αἱ μεταφράσεις εἰς μόνην τὴν πεζὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ νὰ ὦσι δεκταὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἐξ ἴσου αἱ τε πεζαὶ καὶ αἱ ἑμμετροὶ μεταφράσεις.»

Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ προθέσεων, εὐχόμεθα νὰ πεισθῇ ὁ φιλόμουσος ἀγωνοθέτης περὶ τῆς πρακτικῆς ὀρθότητος τῶν ὑπὸ τῆς μακρᾶς περὶ τὰ τοιαῦτα πείρας ὑπαγορευθεῖσων παρατηρήσεων τῆς Σχολῆς, ὅπως πραγματιουμένης τῆς Ἑλληνικωτάτης αὐτοῦ ἀγωνοθεσίας κατασταθῶσι προσιτὰ εἰς πάντα διὰ καλῶν μεταφράσεων τὰ τῶν προγόνων ἡμῶν ποιητικὰ ἀριστουργήματα, καὶ ἀντικαθιστῶντα τὰ ὁσημέραι πολλαπλασιαζόμενα πανταχόθεν κενὰ μυθιστορήματα, ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς κοιτίδα τὴν καλαισθησίαν, ἥτις εἶναι ἡ ὡραιότερα ἀμοιβὴ τῶν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαιότητος ἀφοσιουμένων.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἱατρικὴ ἐταιρία κανονίσασα νεωστὶ τὸν ἱατρικὸν ἀγῶνα, τὸν πρὸ ἐννεατίας τεθειμένον ὑπὸ τοῦ ἐν Πετροπόλει ὁμογενοῦς Κ. Γεωργίου Συμβουλίδου, ὥρισε κατ' ἔφεσιν τοῦ ἀγωνοθέτου ὡς τόπον καταλληλότερον τῆς ἀναγνώσεως τῆς κρίσεως τῶν ἀγωνοδικῶν καὶ τῆς βραβεύσεως τοῦ ἀριστεύοντος συγγραφέως τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον.

Διὰ τὸ διαγώνισμα τοῦτο, ὅπερ ἀποβλέπει τὴν ἐν Ἑλλάδι προαγωγὴν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ ἱατρικῆς φιλολογίας, ὁ ἀγωνοθέτης ὥρισε δισχιλιόδραχμον γέρας κατὰ διετίαν ἀπονεμόμενον ὑπὸ τῆς ἱατρικῆς ἐταιρίας. Κατὰ τὸν νέον κανονισμὸν αἱ συγγραφαὶ θέλουσι κρίνονται ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκλεγομένης ὑπὸ τῆς ἐταιρίας ἐκ τῶν ἐταίρων αὐτῆς, δύο δὲ ἡ τοῦλάχιστον ἐν τῆς ἐπιτροπῆς μέλος θέλουσιν ἐκλέγονται ἐκ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει συγκροτουμένη ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ τὴν 3 Μαΐου μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἐπιτροπῆς ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως, ὁ πρόεδρος τῆς ἐταιρίας θέλει ἀνακηρύσσει τὸ ὄνομα τοῦ ἀριστεύσαντος συγγραφέως καὶ ἐγχειρίζει αὐτῷ τὸ βραβεῖον.

Εἰς τὸν ἐν Πετροπόλει γενόμενον κατὰ τὸ λήξαν Ἀκαδ. ἔτος διεθνῇ διαγωνισμὸν τῶν βοτανικῶν καὶ τὴν διεθνῇ ἐκθεσιν τῆς φυτοκομίας, ὧν μετέσχον ἅπαντα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη, πλὴν τῆς Τουρκίας, ἀντεπροσωπεύθη καὶ ἡ Ἑλλὰς καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον διὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν προκατόχου Κ. Θ. Ὀρφανίδου, ὅστις ὡς καθηγητῆς τῆς βοτανικῆς προσεκλήθη νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν διαληφθεῖσαν τῶν βοτανικῶν συνέλευσιν.

Ἐπειδὴ δὲ σκοπὸς τῆς συνειλεύσεως ταύτης ἦτο πρὸ πάντων ἡ φυτοκομικὴ ἐκθεσις, ὁ Κ. Ὀρφανίδης σχηματίσας συλλογὴν ὡραίων καρπῶν ἐκ 52 ἐκ-

λεκτῶν εἰδῶν καὶ διαφορῶν συγκειμένην, ἐπεμψεν αὐτὴν ἐντὸς 4 μεγάλων κιβωτίων εἰς Πετρούπολιν. Καθὰ δὲ ἐν τῇ προσαρτωμένῃ αὐτοῦ ἐκθέσει ἀναφέρει, οἱ Ἑλληνικοὶ καρποὶ ἀξιοθέντες ἐν μέσῳ τῆς φυτικῆς ἐκείνης πολυτελείας καὶ τοῦ πλούτου νὰ ἐλκύσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ Μεγαλειοτάτου Αὐτοκράτορος, τῶν ἀγωνοδικῶν, καὶ ἁπάντων τῶν ἐπισκεψαμένων τὴν ἐκθεσιν, ἐτιμήθησαν δι' ἐνὸς ἐκ τῶν μεγάλων 13 χρυσῶν βραβείων, ἅτινα εἰς τὰ ἀριστεύοντα προϊόντα ἀπενεμήθησαν· ἐκτὸς δὲ τούτου ἐγένοντο αὐτῶν ἀπομιμήσεις διὰ τὰς καρπολογικὰς συλλογὰς τῶν μουσείων, καὶ ἐδειξαν εἰς ἅπαντας τοὺς φυτοκόμους πόσον ἡ Ἑλληνικὴ γῆ, καὶ τοι εἰσέτι στερουμένη τῶν μέσων τῆς ἐντελοῦς Εὐρωπαϊκῆς καλλιεργείας, παράγει διὰ τῶν ἐνόντων μέσων καρποὺς ἀξίους νὰ ἐλκύσωσι τὸν θαυμασμὸν ἁπάντων τῶν εἰδικῶν ἀνδρῶν.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην παρουσία τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν συναδέλφου ἐν μέσῳ τῶν ἐνδοξοτέρων βοτανικῶν τῆς Εὐρώπης θέλει εἶναι γόνιμος πολλῶν καλῶν διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνάπτυξιν τοῦ κλάδου τούτου τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ ὅτι διὰ τῶν πολυκρίθμων καὶ πολυτίμων σχέσεων, ἃς ὁ Κ. Ὀρφανίδης εὗρεθῇ εἰς θέσιν νὰ συνάψῃ μετὰ τῶν περὶ τὰ φυσιογραφικὰ ἀσχολουμένων θέλει ἐντὸς συντομωτάτου χρόνου πλουτισθῇ καὶ τελειοποιηθῇ τὸ φυτογραφικὸν ἡμῶν μουσεῖον, ὅπερ καὶ ἤδη εἶναι βεβαίως τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπαναλάβωμεν σήμερον ἐνώπιον τῆς σεβαστῆς ταύτης ὁμηγύρεως τὰς πλείστου λόγου ἀξίας παρατηρήσεις, ἃς ὁ ἡμέτερος ἀπεσταλμένος ὑποβάλλει διὰ τῆς πρὸς τὴν Πρυτανεῖαν ἐκθέσεώς του, περαίνομεν τὰ περὶ τῆς ἀποστολῆς ταύτης παραθέτοντες μόνον τὰς τελευταίας φράσεις τῆς ἐκθέσεώς του, καθόσον περιέχουσιν ἰδέας, ἀφ' ὧν οὐδεὶς ἐπιστήμων ἐν ἀναλόγοις περιστάσεσιν εὐρισκόμενος ὀφείλει ν' ἀπομακρύνῃται.

Ἀνεδέχθην, λέγει περαίνων τὴν ἐκθεσίν του ὁ Κ. Ὀρφανίδης, τὴν ὑπὸ τῆς Σ. Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνατεθεῖσάν μοι ἐπιστημονικὴν ἀποστολὴν, καὶ παρεστάθην εἰς τε τὴν ἐκθεσιν καὶ τὴν σύνοδον τῶν Βοτανικῶν ἐν Πετροπόλει, διότι εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀπὸ τῶν τοιούτων διεθνῶν Παναθηναίων ἀπουσία Ἑλλήνων ἐπιστημόνων ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἐρήμην καταδίκη τῆς ἄλλοτε ἐστίας τῶν ἐπιστημῶν. Πρὸς τοῦτο δὲ οὐδὲ αἱ κκουχίαι καὶ οἱ κίνδυνοι ἐπιπόνου καὶ μακροῦ ταξιδίου, οὔτε οἱ κόποι καὶ οἱ περιορισμοὶ ἐν μέσῳ τῆς ἀπεράντου καὶ πολυδαπάνου ἐκείνης πρωτεοῦσης με ἀπεθάρρυναν. Κατέβαλον πᾶσαν φροντίδα νὰ δειχθῶ ἐφάμιλλος τῶν ἐκεῖ συναντηθέντων ἐπιστημόνων, καὶ ἔχω τὴν

πλήρη πεποίθησιν ὅτι ἐξετέλεσα τὸ καθήκον μου. Ἐὰν οἱ κόποι μου ἡμείφθησαν, ἐὰν μοι ἀπεδόθη τι μὴ τις ἐξ αὐτῶν πηγάζουσα, ὁμολογῶ μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινείας ὅτι οἱ μὲν κόποι ἦσαν καὶ μένουσιν ἀληθῶς ἐδικοί μου, τῆς δὲ τιμῆς μετέχουσι κατὰ μείζονα μοῖραν οἱ ἐκεῖ ἀποστείλαντές με, ἰδίως δὲ τὸ Πανεπιστήμιον, οὗτινος ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἤμαι πρὸ εἰκοσαετίας μέλος.»

Τὴν δαπάνην τῆς ἀποστολῆς ταύτης ὑπολογίζον τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιᾶς καὶ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργεῖον εἰς δραχ. 4000, ἐπέστειλε πρὸς τὴν Πρυτανεῖαν, ὅτι μὲν ἀνελάμβανε νὰ καταβάλῃ τὰς δραχ. 2000, ἄφηνε δὲ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον νὰ προνοήσῃ περὶ τῶν λοιπῶν, παρ' οὗ ἡξίου νὰ προκαταβάλῃ καὶ τὰς διὰ λ/σμὸν τοῦ Δημοσίου 2000, δι' ἑλλειψιν τοιαύτης πιστώσεως ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Ὑπουργείου.

Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκλητος δὲν ἐδίστασε νὰ προκαταβάλῃ τὸ ποσὸν τῶν 4000 δρ. συμφώνως μὲ τὴν ὑπουργικὴν πρότασιν, καὶ ἐπειδὴ τὸ ποσὸν ἀνεφάνη ἐν τέλει ἀνεπαρκές, προσέθηκε διὰ τὰ ἐξόδα τῆς ἐπανόδου ἔτι δραχμὰς 925.

Περὶ τῶν βοηθητικῶν τῆς διδασκαλίας μέσων καὶ λοιπῶν προσαρτημάτων τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου.

Α'. ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς περὶ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν φιλολογίαν ἐιδικωτέρας ἐκπαιδεύσεως τῶν εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα προοριζομένων, εἶχε συστηθῇ δυνάμει τοῦ ἀπὸ 17 Σεπτεμβρίου 1850 Β. Διατάγματος τὸ φιλολογικὸν φροντιστήριον, ὡς προσάρτημα τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ πείρα ἀπέδειξεν ἀνεπαρκεῖς τινὰς τῶν παλαιῶν διατάξεων, ἐξεδόθη νέος κανονισμὸς ἐγκριθεὶς διὰ Β. διατάγματος τῆς 10 Ὀβρίου 1868, δι' οὗ αὐξάνονται ἀπὸ τριῶν εἰς πέντε οἱ ἐν τῷ φιλολογικῷ φροντιστηρίῳ διδάσκοντες, ἐξ ὧν τέσσαρες μὲν διὰ τὰς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀσκήσεις, εἰς δὲ διὰ τὰς εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν. Μόνοι οἱ ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς τοῦ Πανεπιστημίου φιλοσοφικῆς σχολῆς εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα προοριζόμενοι εἶναι δεκτοὶ εἰς τὰς παραδόσεις ταύτας· ὥρισθη δὲ νὰ χορηγῇται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως μηνιαία βοήθεια τριάκοντα δραχμῶν εἰς πέντε ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων αὐτοῦ φοιτητῶν, τοὺς ἐπιμελεστέρους καὶ δοκιμωτέρους, κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν καθηγητῶν προτεινομένους.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ φιλολογικοῦ φροντιστηρίου ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Φίλιππον Ἰωάννου, μὲ ἐπιμίσθιον μηνιαῖον δρ. ἑκατὸν, ὡς μέλη δὲ αὐτοῦ διωρίσθησαν

οἱ κκ. Στ. Κουμνουδῆς, Ἀθανάσιος Ρουσόπουλος, Σπυρίδων Φιντικλῆς, καὶ Κωστ. Κόντος.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐνεγράφησαν εἰς τοὺς καταλόγους τῶν φροντιστηριακῶν μελετῶν τοῦ κ. Φιλίππου Ἰωάννου 43 τριτοεῖς καὶ τεταρτοεῖς φοιτηταί, ἐξ ὧν περὶ τοὺς εἰκοσιπέντε ἐφοίτησαν τακτικῶς, διακριθέντων ἰδίως τῶν κκ. Μιχαὴλ Κρίσπη, Θεμιστοκλέους Ὀλυμπίου, Σταύρου Δελέκου, Γεωργίου Μαγκάκη, καὶ Γρηγορίου Βεναρδάκη.

Εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ κ. Στ. Κουμνουδῆ ἐνεγράφησαν 44 φοιτηταί, ἐξ ὧν ἐφοίτησαν τακτικῶς δεκαπέντε, μεταξὺ δὲ τούτων διακρίθησαν ὡς ἐπιμελέστεροι πέντε οἱ κκ. Μιχαὴλ Κρίσπης, Γεώργιος Μαγκάκης, Κωνσταντῖνος Ἀλεξόπουλος, Σταῦρος Δελέκος, καὶ Ἀριστείδης Κρήτης.

Εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ κ. Κόντου ἐνεγράφησαν 95 ὧν 44 τοῦ γ' καὶ δ' ἔτους, διακρίθησαν δὲ οἱ πέντε ἐπιμελέστεροι οἱ κκ. Μιχαὴλ Κρίσπης, Ἀριστείδης Κρήτης, Θεμιστοκλῆς Ὀλύμπιος, Σταῦρος Δελέκος, καὶ Δ. Πανταζῆς.

Οἱ κκ. Ἀθανάσιος Ρουσόπουλος καὶ Ε. Φιντικλῆς δὲν πρέδσαν κωλυόμενοι ἐκ τῆς λοιπῆς αὐτῶν ὑπηρεσίας.

Τὴν δὲ περὶ τῶν συστηθησομένων ὑποτρόφων ἀπόφασιν αὐτῶν ἀνέβηλον τὰ μέλη τοῦ φροντιστηρίου ἕως οὗ λάβωσι καὶ ἄλλα δείγματα τῆς ἱκανότητος ἐκάστου τῶν φοιτητῶν.

Β'. ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἡ τακτοποίησις τῆς ἐθνικῆς καὶ τῆς τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου βιβλιοθήκης ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος κατὰ τὴν ἤδη γνωστὴν μέθοδον τῆς καθ' ὅλην κατατάξεως τῶν βιβλίων. Ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔργον διδάκτωρ τῆς νομικῆς κ. Στεφενχάγεν δὲν ἔπαυσε καταβάλλων ἀτρύτους κόπους πρὸς εὐόδωσιν καὶ ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐργασίας τῆς ταξινομήσεως τῆς βιβλιοθήκης ἀφ' ἑνὸς, τῆς συντάξεως τῶν καταλόγων ἀφ' ἑτέρου· ἡδὴ δὲ ἀπεπερατώθησαν οἱ ἐπισημονικοὶ κατάλογοι τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς φιλολογίας, πλησιάζουσι δὲ εἰς τὸ τέρμα αὐτῶν οἱ τε ἀλφαιθητικοὶ καὶ οἱ τοπικοί. Ὡς πρὸς τὰς ἀξίας λόγου λεπτομερείας τοῦ ἔργου τούτου παρὰ πᾶν ἐμπομεν εἰς τὰς δύο ἐκθέσεις τοῦ κ. Στεφενχάγεν δημοσιευθείσας ἐν τέλει τῆς λογοδοσίας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ μέγιστον μέρος τῆς τε Ἑθνικῆς καὶ τοῦ Πανεπιστημίου Βιβλιοθήκης, ἐκτὸς τῶν παρὰ τῶν ἡμετέρων σχολῶν διατρυφειῶν καὶ ἐνεργηθειῶν ἀγορῶν, ἐσχηματίσθη ἐκ προσφορῶν καὶ δωρεῶν ἡγεμόνων, Κυβερνήσεων καὶ ἰδιωτῶν φιλελλήνων τε καὶ ὁμογενῶν. Ἐντεῦθεν εἶπετο νὰ

περιλαμβάνονται ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἡδὴ διοικητικῶς ἠνωμέναις ταύταις βιβλιοθήκαις οὐ μόνον διπλᾶ ἀλλὰ καὶ πολλαπλᾶ τῶν πλείστων συγγραμμάτων ἀντίτυπα τῆς αὐτῆς πολλάκις ἐκδόσεως, ἅτινα, ἀποχωριζόμενα κατὰ τὴν τακτοποίησιν τῆς βιβλιοθήκης ὡς περιττὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης, ἀποθηκεύονται ἐν μιᾷ τῶν εὐρυχωρότερων αἰθουσῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ᾗ ἦν ἄλλοτε ἡ πρὸς καθημερινὴν χρῆσιν τῶν Καθηγητῶν πρόχειρος ἐπιστημονικὴ βιβλιοθήκη, καθισταμένην οὕτως ἀπλὴν τῶν περιττῶν βιβλίων ἀποθήκην.

Ἐπειδὴ δὲ σκοπὸς τῶν δωρητῶν δὲν ἦτο νὰ φθίσκωνται αἱ βιβλιοθήκαι αὐτῶν κατακλειόμεναι ἐν σκοτειναῖς ἀποθήκαις καὶ κρυπτόμεναι οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλὰ νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς μόρφωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τῆς διανοίας τῶν νέων τιθέμεναι ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ὑπέβαλον, τῇ προηγουμένῃ ἐγκρίσει τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου, εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Παιδεύσεως Ἰπουργεῖον τὴν πρότασιν, ὅπως, ἀφοῦ κρατηθῶσιν ἐν ἑκατέρᾳ τῶν δύο βιβλιοθηκῶν ἀνὰ δύο ἀντίτυπα τῶν διαφόρων ἐκάστου συγγραφῆς ἐκδόσεων, (καθόσον ἐν δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀπαιτεῖται νὰ εὑρίσκωνται οὐ μόνον ἕκαστον σύγγραμμα, ἀλλὰ καὶ αἱ ποικίλαι αὐτοῦ ἐκδόσεις), τὰ λοιπὰ πολλαπλὰ αὐτοῦ ἀντίτυπα, ἀντὶ ν' ἀποθηκεύωνται ἄγωνα ἐν τῇ ἐπίσης οὕτω καταργουμένῃ τοῦ Πανεπιστημίου αἰθούσῃ, νὰ διανεμηθῶσιν εἰς τὰς ἐχούσας γυμνάσια πόλεις ἢ καθέδρας νομῶν, καὶ ἀποτελέσωσιν οὕτω τοσοῦτους πυρρῆνας βιβλιοθηκῶν ἐν τοῖς γυμνασιακοῖς καταστήμασιν ἐπὶ τοῦ παρόντος φυλαττομένων, βεβαίου ὄντος ὅτι ἡ φιλοκαλία καὶ ἡ φιλοτιμία τῶν κατοίκων ἐκάστου νομοῦ θέλει τελειοποιήσει τὸ ἔργον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὑρίσκηται μὲν οὕτω πνευματικὴ τροφή ἐν πάσῃ τοῦ βασιλείου σπουδαίᾳ πόλει, μηδεμίᾳ δὲ τῆς Ἑλλάδος γωνίᾳ μένῃ ἄλλοτρία τῶν διανοητικῶν πλεονεκτημάτων, ἃ τὸ φιλόπατρι τῶν ἀπανταχοῦ διαμενόντων συμπολιτῶν ἡμῶν διαπέμπει κατὰ καιροῦς εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα.

Τὸ μέτρον τοῦτο παραδεχθεὶς ἀσμένως ὁ φιλοτίμως σήμερον διέπων τὰ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ἰπουργὸς ὑπέβαλεν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα σχέδιον ὀργανισμοῦ τῶν κατὰ τὰς πρωτεύουσας τῶν νομῶν βιβλιοθηκῶν, ὃ δὲ προστάτης τῶν καλῶν σεπτὸς ἡμῶν Ἀναξ ἐκύρωσε διὰ τῆς ὑπογραφῆς Αὐτοῦ τὸ ἐπὶ τούτῳ Β. διάταγμα.

Ἐκτοτε ἤρξατο ἡ καταγραφή τῶν διανεμητέων τούτων βιβλίων, ἧς ἀποπερατωθείσης ἡδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν θέλει δοθῇ διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν βιβλίων τούτων πνευματικὴ τροφή εἰς διαφόρους τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου πόλεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ θέλει ἀ-

ποδοθῇ ἡ ἐν λόγῳ αἰθουσα εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν τοῦ Πανεπιστημίου χρῆσιν, καὶ χρησιμεύσει πρὸ πάντων μὲν εἰς πρόχειρον τοῦ Πανεπιστημίου βιβλιοθήκην καὶ ἀναγνωστήριον τῶν Κ.Κ. Καθηγητῶν, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ εἰς αἰθουσαν ἐξετάσεων, ἧς στερεῖται σήμερον τὸ Πανεπιστήμιον, πρὸς οὗ τὴν τυχοῦσαν βλάβην τῆς ἀκριβείας τοῦ δημοσίου τούτου καὶ ὑπάτου ἐλέγχου τῶν τῆς πανεπιστημιακῆς σπουδῆς καρπῶν.

Μεταξὺ τῶν οὐκ εὐαρίθμων χειρογράφων, 600 περίπου, δι' ὧν μέχρι τοῦδε ἐπλουτίσθη ἡ Ἐθνικὴ καὶ ἡ τοῦ Πανεπιστημίου Βιβλιοθήκη, χάρις εἰς τὸν πεφωτισμένον πατριωτισμὸν τῶν ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀξιολόγου τούτου μέρους πάσης δημοσίας βιβλιοθήκης προνοούντων ὁμογενῶν, ὑπάρχει τὸ Γαλλο-Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ μακαρίτου Ἰουλίου Δαυίδ, γνωστοῦ οὐ μόνον διὰ τὰς περὶ τὴν Ἑλληνικὴν βαθυτάτας αὐτοῦ γνώσεις, ὧν ἕνεκεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέμεινεν ἐν Σμύρνῃ καὶ Χίῳ διατελέσας μάλιστα ἐξ αἰσθήματος φιλελληνισμοῦ καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας εἰς τὸ πρὸ τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως ἀκμάσαν τῆς Χίου γυμνάσιον περὶ τὸ ἔτος 1817, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἣν ἔλαβε ζωηρὰν μετοχὴν εἰς τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος δραστηρίας τῶν ἐν Γαλλίᾳ φιλελληνικῶν συλλόγων ἐργασίας. Ὁ Κύριος Ἐφορος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀρμοδιώτατος κριτῆς τῆς ἀξίας τοιούτων ἔργων, ἐσύστησεν εἰς τὴν Πρυτανεῖαν τὴν διὰ τύπου ταχεῖαν αὐτοῦ ἐκδοσιν, καθὼς ὑπισχνουμένου βεβαίαν καὶ μεγίστην ὠφέλειαν εἰς τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀκριβῆ ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς.

Ἔτερον χειρόγραφον δεόμενον συντόνου προνοίας εἶναι τὸ τοῦ μακαρίτου Ζαβίρα ἱστοριογράφου περὶ τῶν ἀπὸ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1720 ἀκμασάντων λογίων τῆς Ἑλλάδος ἀνδρῶν. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο πεπαλαιωμένον καὶ παρεσπαργμένον ὡς ἐκ τῆς σκαιᾶς αὐτοῦ χρήσεως δεῖται ταχίστης βοήθειας, ἵνα διασωθῇ ἀπὸ τῆς ἀπειλούσης αὐτὸ καταστροφῆς. Τρίτον τέλος χειρόγραφον παρίσταται παλίμψηστόν τι εἰς μικρὸν 8ον, δωρηθὲν οὐ πρὸ πολλοῦ παρὰ τοῦ σεβασμιωτάτου Κυρίου Κυρίλλου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου, οὗ τινος ἡ προσήκουσα ἔρευνα δύναται ἐπικυρῶσαι τὴν ἐκ τινων ὄρων καὶ φράσεων γεννηθεῖσαν εἰκασίαν ὅτι ὑπεστρωμένην φέρει τὴν περὶ ζῶων γενέσεως πραγματείαν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἡσπᾶσθημεν ἄσμενοι τὰς πρὸς διάδοσιν τῶν πολυτίμων τούτων χειρογράφων προνοητικᾶς τοῦ Κ. Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης σκέψεις, καὶ ἐσπεύσαμεν νὰ τὰς ὑποβάλωμεν εἰς τὴν Ἀκαδημαϊκὴν Σύγκλητον, ἥτις, πρὶν ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διὰ τοῦ

τύπου εκδόσεως τῶν δύο πρώτων χειρογράφων καὶ τοῦ ληπτέου μέτρου περὶ τοῦ τελευταίου, διώρισε πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεως καὶ τῆς φιλολογικῆς ἀξίας αὐτῶν δύο ἐπιτροπὰς, τὴν μὲν ἐκ τῶν Κυρίων Φιλίππου Ἰωάννου, κοσμήτορος τότε τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, Γεωργίου Οἰκονομίδου, καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς ἐν τῷ Α' τῶν Ἀθηνῶν Γυμνασίῳ, καὶ Εἰρηναίου Ἀσωπίου, διακρινομένου ἰδίως διὰ τὰς περὶ τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν βαθείας αὐτοῦ γνώσεις, ἵνα ἐξετάσαντες ἐπισταμένως τὸ λεξικὸν ἐκθέσωσι τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἀξίας καὶ τοῦ χρησίου τῆς διὰ τοῦ τύπου αὐτοῦ ἐκδόσεως· ἐτέραν δὲ συγκατεμένην ἐκ τῶν ἀξιοτίμων ΚΚ. Φιλίππου Ἰωάννου, Στεφάνου Κουμανούδη, καὶ Εὐθυμίου Καστόρχη, ἵνα ἐξετάσαντες περὶ τῆς ἀξίας τοῦ τε ἱστοριογραφήματος τοῦ Ζαβίρ καὶ τοῦ παλιμψήστου ἀναφέρωσι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ πανεπιστημιακὴ βιβλιοθήκη πύξθη καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος δι' οὐκ ὀλίγων προσφορῶν.

Καὶ πρῶτον οἱ ἀδελφοὶ τοῦ αἰοδίσμου ἱεράρχου Μαζαράκη ἐπεμψαν τὴν διὰ διαθήκης αὐτοῦ κληροδοτηθεῖσαν τῷ Πανεπιστημίῳ βιβλιοθήκην του συνισταμένην εἰς 4 κιβώτια.

Ὁ φιλέλλην Διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς σχολῆς Κ. Αἰμίλιος Βυρνουφ προσήνεγκε τὸ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας πλήρες νέων ἐπόψεων καὶ κρίσεων δίτομον σύγγραμμά του.

Ὁ πολυμαθὴς καὶ ἀνάματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ προστάτης Κ. Ἐκγερος, τὴν περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἀρτίως δημοσιευθεῖσαν δίτομον πραγματείαν του, ἐπιγραφομένην *L'Hellénisme en France, leçons sur l'influence des études grecques dans le développement de la langue et de la littérature françaises*.

Ἡ Ἀκαδημία τῆς Πετροπόλεως, 14 πανεπιστημιακὰς διατριβὰς τοῦ 1868.

Τὸ πανεπιστήμιον Δορπάτης 25, τὸ τῆς Βρεσλαυῆς 53, τὸ τῆς Ρωστόκης 2, τὸ τοῦ Γράτζ 2, ἡ ἐν Ἀμβούργῳ δημοσία βιβλιοθήκη 4.

Ἡ ἐν Βομβάῃ Β. ἀσιατικὴ ἐταιρεία ἐννέα τόμους τῆς ἐφημερίδος τῆς Βομβάης τοῦ 1867 καὶ 1868.

Ὁ ἐν ταῖς Βορείοις Ὁμοσπονδοῖς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς Σμιθσώνειος σύλλογος πέντε ἱατρικὰ καὶ χειρουργικὰ συγγράμματα.

Ὁ κ. Γ. Μαρκοῦ α. τὸ περὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος Κερκύρας γαλλιστί.

Β'. Αἱ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ΣΜΘ' νόμου ἀπόπειραι.

Τὸ μοναστικὸν τάγμα (1649—1725) διατριβὴ τοῦ ἱερέως Γορτσακώφ.

Ὁ κ. Ν. Φιλαδελφεὺς, Συναξαριστὴν τῶν 12 μηνῶν τόμ. 2.

Ὁ Χρ. Ν. Φιλαδελφεὺς, τὰ ναυτικά ὑπὸ Α. Ὁρλάνδου.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, τρεῖς λογοδοσίαι τοῦ συμβουλίου αὐτῆς.

Ὁ κ. Πολύχρονος, τὴν μετάφρασιν τῆς περὶ τοῦ ποιν. δικαίου πραγματείας τοῦ Ρώση.

Τὸ κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου, τὸ Κανονικὸν Δίκαιον 1868.

Ὁ κ. Α. Μεταξᾶς, στοιχεῖα ποιν. Δικαίου.

Ἡ πρυτανεία καὶ τὸ γραφεῖον τοῦ Πανεπιστημίου, διάφορα κατὰ τὸν κατάλογον.

Τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείων, ἔγγραφα διπλωματικά ἀφορῶντα εἰς τὴν ῥῆξιν τῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας σχέσεων καὶ τὰ ἐφορῶντα εἰς τὴν ἐν Παρισίοις σύνοδον περὶ τῆς ἐλλοτουρκικῆς διαφορᾶς.

Γεωγραφικὴν Ἑλλάδος ὑπὸ Utting ἐκ Κοπεγχάγης.

Ὁ κ. Σ. Π. Λάμπρος, βίον Γ. Ζαλακώστα.

Ὁ κ. Ἀν. Κ. Παπαζαφειρόπουλος περὶ στατοῦ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ φιλολογικὸς σύλλογος Παρνασσὸς λογοδοσία τοῦ 1869.

Ὁ κ. Γ. Καραμήτσας ἐγχειρίδιον εἰδικῆς φυσιολογίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κ. Σχλιενάου, Ἰθάκη, Πελοπόννησος, Τρωάς. Βασματισθῆς, ἡ Μακεδονία καὶ οἱ Μακεδόνες.

Ὁ κ. Δ. Στρούμπος περὶ ἀέρος καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Λαμπρύλλος, ὁ χωρισμὸς τῶν δύο στοιχείων τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ τοῦ Ὁθωμανικοῦ.

Ὁ κ. Σ. Κολιάτσος, Διευθυντὴς τῆς Ῥιζαρείου σχολῆς, λόγον αὐτοῦ ἐν τῷ νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Π. Καλεβρᾶς ἱστορίαν τῶν διαφορῶν θρησκευμάτων.

Ὁ κ. Ν. Δραγούρης, Πανδώρας τόμον 19, καὶ δύο ἀντίτυπα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθέντος Ἐγκολπίου τοῦ ἐργατικοῦ λαοῦ.

Ὁ κ. Ν. Β. Νάκης, Βίους Κορνηλίου Νέπωτος, μετάφρασις Βερναρδάκη.

Σύνοψιν ἱστορίας ἑλλ. ἐπαναστάσεως ὑπὸ Δ. Παπαρρηγοπούλου.

Emendationes Livianæ ὑπὸ Ἀλάνου.

Α. Δόσιος, συλλογὴ νόμων διαταγμ. κανονισμῶν καὶ ἐγκυκλίων, καὶ πίναξ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ 1865.

Ὁ κ. Πῶπ, πρόξενος ἐν Σάμῳ, χειρόγραφον μετὰ χάρτου γεωγραφικοῦ τῆς Βονίτζης.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία, περίοδον 6 τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς.

Ὁ κ. Γούδας τὸν α. τόμ. Βίων παραλλήλων.

Ὁ Κ. Α. Μελάς, Ὁ Χριστόφορος.

Ἡ Κ. Ἑλένη Λευκίου, Μενίνσκη γραμματικὴν Τουρκικὴν.

Σουπχί βέης μέλος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρ. Κατάλογον νομισμάτων Παρθικῶν καὶ τῆς Συρίας, τουρκιστὶ καλούμενον τεκμιλὲτ ἀλ ἀπίρ, (συμπλήρωσις τῶν μυστηρίων).

Ὁ Κ. Δ.Α. Ζαμπάκος 100 ἀντίτυπα τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ νευρικῶν συφιλιτικῶν παθήσεων σύγγραμμα στεφθὲν ὑπὸ τῆς αὐτοκρ. Ακαδημίας τῆς Ἰατρικῆς κατὰ τὸν διαγωνισμόν Σιβριέν τοῦ 1859, ἵνα δοθῶσι δωρεὰν τοῖς εὐδοκίμοις φοιτηταῖς τῆς Ἰατρικῆς, ὑποσχεθεὶς νὰ πέμψῃ καὶ ἕτερα ἀντίτυπα ἂν ἀναφανῇ ἡ ἀνάγκη.

Ἐκτὸς τούτων ἡγοράσθησαν ἐγκρίσει τῶν ἐπὶ τούτῳ συστημένων ἐπιτροπῶν, διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις βιβλιοπώλου Κ. Βίλβεργ, νεώτατα συγγράμματα διὰ τὴν Θεολογικὴν, Φιλοσοφικὴν, Νομικὴν, καὶ Ἰατρικὴν Σχολὴν 196 τὸν ἀριθμὸν εἰς τόμους 295, ὡς καὶ τὰ συνήθη περιοδικὰ τὴν ἀρ. 72, γενικὰ μὲν 40, φιλολογικὰ δὲ 26, ἱατρικὰ 24, θεολογικὰ 8, καὶ νομικὰ 4, διαπανηθεισῶν εἰς ταῦτα πάντα δ. 5,707,5.

Γ. ΦΥΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Κ. Ἐφόρου τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου εὐχαρίστως θέλουσιν ἶδει οἱ φίλοι τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τὴν προϋούσαν αὐξήσιν τῶν πολυτίμων αὐτοῦ συλλογῶν, καὶ τὸ φιλότιμον πνεῦμα, ὅφ' οὗ ἐμπνεόμενοι οἱ ἀπανταχοῦ φυσιοδίφαι ὁμογενεῖς τε καὶ ξένοι ἀμιλλῶνται πρὸς πλουτισμὸν αὐτοῦ.

Ὁ Κ. Δημοσθένης Μητζάκης, διατελέσας ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Σουεζ, ὁ δὲ ἄλλεπαλλήλων αὐτοῦ ἀποτελεσματικῶν ἐνεργειῶν ἀψευδῇ τῆς πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Πανεστῆμιον στοργῆς δοὺς τεκμήρια, ἐπεμψεν ἡμῖν διὰ τῆς ἀπὸ 18/30 Ἰουλίου 1869 ἐπιστολῆς αὐτοῦ καὶ μέσον τοῦ ἀξιοτίμου Κ. Ἀναστασίου Καλοῦ κιβώτιον περιέχον 540 φυσιογραφικὰ ἀντικείμενα, συνιστάμενα εἰς ἰχθῦς, ζώοντα ἀπολιθωμένα, κοράλια, μαλάκια, ἀκτινωτὰ, ἀμορφόζωα, ἅπαντα προϊόντα τῆς Ἐρυθρᾶς, τῆς Ἰνδικῆς, καὶ τῆς Σηρικῆς θαλάσσης, ὑποσχεθεὶς νὰ πέμψῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν καὶ συλλογὴν ἐντόμων τῆς Κίνας.

Ἡ συλλογὴ αὕτη ἐπλήρωσε κενὸν ἐπαισθητὸν τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου, ὅπερ διὰ τὰ διακρίνοντα τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης διεσπαρμένους Ἕλληνας προξένους καὶ ὑποπροξένους αἰσθήματα ἑλληνικῆς φιλοτιμίας καὶ πατριωτισμοῦ, ἐλπίζεται ταχέως νὰ ἐξισωθῇ ὡς πρὸς τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ πλοῦτον πρὸς τὰ ἀρχαιότατα τῆς Εὐρώπης φυσιογραφικὰ μουσεῖα, ἀρκεῖ νὰ πληροφορηθῶσιν οἱ ἐν ταῖς διαφόροις τῆς ἀλλοδαπῆς χώραις εἴτε χάριν δημοσίας ὑπηρεσίας, εἴτε χάριν ἐμπορίου ἐδρεύοντες

ὁμογενεῖς, πόσῃς ἀξίας θεωροῦμεν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιστημονικῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἑθνικοῦ μουσείου καὶ ἓνα ἐλάχιστα μύρμηκα ἢ ἐν κογχύλιον ἄλλης ζώνης τῆς γῆς.

Ὁ ἀξιοτίμος ἔφορος τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου Κ. Μητσόπουλος, πρωτανεύων τὸ ἔτος 1865, παρεκάλεσε τὸν Κ. Ἰωάννην Πίον, γυμνασιάρχην ἐν Κοπεγχάγῃ τῆς Δανίας, διατρέψαντα ἐν περίπτῳ ἔτος ἐν Ἑλλάδι, νὰ ἐνεργήσῃ τὴν εἰς τὸ ἡμέτερον φυσιογραφικὸν μουσεῖον ἀποστολὴν ἐκ τῶν αὐτόθι εὐρισκομένων ἀνθρωπολογικῶν ἀρχαιοτήτων κατ' ἀνταλλαγὴν ὀρυκτῶν ὀστῶν τοῦ Πικερμίου τῆς Ἀττικῆς. Δι' ἑλλειψίν εὐκαιρίας πρὸς τοιαύτην ἀποστολὴν, μόλις κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1868 ἔδυνήθη ὁ κ. Πίος νὰ κατορθώσῃ κατὰ τὴν ἐφεσιν αὐτοῦ νὰ πέμψῃ διὰ τοῦ βασιλικοῦ πλοίου «Le commandeur», διοικουμένου ὑπὸ τοῦ φιλοφρονεστάτου πλοιάρχου κ. Σχοῦλτζ, δύο συλλογὰς, τὴν μὲν ἐξ ἀνθρωπολογικῶν, τὴν δὲ ἐξ ἀρκτῶν ἀρχαιοτήτων τῶν παλαιῶν Δανῶν.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ προτροπῇ τοῦ κ. Πίου ἐσάλησαν καὶ πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Πανεπιστημίου διάφορα πολλοῦ λόγου ἀξία βιβλία, εἰσήχθη δὲ καὶ εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Κοπεγχάγης ἡ ἐνεστῶσα προφορὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ κατὰ τὸν ἡρωϊκὸν τῆς Κρήτης ἀγῶνα συνέστη φιλοκρητικὴ ἐπιτροπὴ, δι' ἧς ἐπέμφθησαν πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴν διάφορα βοηθήματα ὑπὲρ τῶν ἀπροστατεῦτων Κρητικῶν οἰκογενειῶν.

Ὅθεν ἀπονέμεμεν τὴν ἐκφρασιν τῆς ζωηροτάτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Κ. Πίον διὰ τὰ φιλελληνικώτατα αὐτοῦ αἰσθήματα, καὶ τὸν διαβεβαιούμεν ὅτι τὴν μνήμην αὐτοῦ θέλομεν διασώζει διὰ παντὸς ἀνεξίτηλον.

Ὁ Κ. Ἀλβέρτος Γωδρῆς, διατρέψας ἐνικυτὸν ὅλον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1860, ἐζήτησε παρὰ τῆς ἡμετέρας Κυβερνήσεως νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἐξορύξῃ ἐν Πικερμίῳ, χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς, διὰ τὸ ἐν Παρισίῳ μουσεῖον, ὅστ' ὀρυκτὰ, ἐπὶ τῇ πρ' αὐτοῦ δοθείσῃ ὑποσχέσει νὰ σταλῶσιν ἔπειτα πρὸς τὸ φυσιογραφικὸν ἡμῶν μουσεῖον ἀνὰ ἓν ἐκ πάντων τῶν διπλῶν ἢ πολλαπλῶν, ὅσα ἤθελον εὑρεθῇ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς, ἐκμαγαῖα δὲ ἀπάντων τῶν ἀπλῶν.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς δοθείσης ὑποσχέσεως ἐστάλησαν πρὸς τὸ φυσιογραφικὸν μουσεῖον ἑνδεκα κιβώτια παλαιοντολογικῶν ἀντικειμένων τοῦ Πικερμίου, ὧν τὰ μὲν εἶναι ὀρυκτὰ ὅστ' αὐτὰ, τὰ δὲ ἐκμαγαῖα τοιούτων, πρὸς δὲ καὶ ἐκμαγαῖα τριῶν κρανίων καὶ ἐνὸς σκελετοῦ ζώων ὀρυκτῶν εὑρεθέντων εἰς ἄλλα μέρη τῆς γῆς. Ἀλλ' ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Κ. Γωδρῆ *Animaux fossiles et géologie de l'Attique*, ἐκδοθέντος ἐν Παρισίῳ τὸ 1862, προκύπτει ὅτι

δὲν μᾶς ἐστάλησαν ἐκμαγεῖα ἀπάντων τῶν φυσιογραφικῶν ἀντικειμένων, ὧν δὲν μᾶς ἐπέμφθησαν τὰ διπλᾶ πρωτότυπα.

Ὁ Κ. Ἐφορος τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως συμπληρωθῇ ἡ διὰ τὴν ἐπιστήμην ἐν γένει καὶ τὴν σπουδὴν τῶν ἐξαλλοιώσεων τῆς ἡμετέρας χώρας ἰδίως τοσοῦτον ἐνδιαφέρουσα αὕτη συλλογὴ, καὶ ἐνούμενοι μετ' αὐτοῦ εὐχόμεθα ὡσαύτως ὅπως ὁ ἀξιότιμος διευθυντὴς τοῦ Μουσείου τῶν Παρισίων Κ. Chevreul εὐαρεστηθῇ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦ πέμπων ἡμῖν καὶ ὅσα ἄλλα ἐκμαγεῖα τοιούτων παλαιοντολογικῶν ἀντικειμένων κατὰ τὴν προπαρασκευὴν τῆς πρώτης ταύτης ἀποστολῆς τυχὸν παρελείφθησαν.

Ὁ ἐν Ἐνετίᾳ διαμένων Κ. Σπυρίδων Ζαμπέλιος ἔπεμψε διὰ τοῦ αὐτόθι Ἑλλήνος ὑποπροξένου Κ. Τυπάλδου Φορέστη κιβώτιον περιέχον διακόσια φυτὰ τῆς χλωρίδος τῶν Ἀπεννίνων, συλλεχθέντα μετὰ συντόνου ἐπιμελείας παρὰ τοῦ διασημοτάτου Ἰταλοῦ βοτανικοῦ Κ. Λουκιάνη ἐκφράζομεν διὰ τοῦτο τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου πρὸς τε τὸν Κ. Σπυρίδωνα Ζαμπέλιον καὶ πρὸς τὸν διάσημον Καθηγητὴν τῆς βοτανικῆς Κ. Λουκιάνην.

Ὁ ἐν Στοκχόλμῃ καθηγητὴς τῆς βοτανικῆς Κ. Ἄνδερσον, ἔφορος τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου τῆς αὐτόθι Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, σχηματίσας συλλογὴν σχεδὸν ἐντελὴ τῆς Σουηδικῆς χλωρίδος, ἐκ 1605 εἰδῶν συνισταμένην, ἀπεύθυνεν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀξιότιμον ἔφορον τοῦ φυτολογικοῦ τμήματος τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου ἵνα τὴν παραδώσῃ εἰς τὸ φυσιογραφικὸν μουσεῖον τοῦ Ἐθ. Πανεπιστημίου.

Τὰ φυτὰ ταῦτα ἀποτελοῦσιν, ὡς ἐκθέτει ὁ ἀξιότιμος ἡμῶν συνάδελφος Κ. Ὀρφανίδης, πλήρη σχεδὸν συλλογὴν τῆς βλαστήσεως τῶν φανερογάρμων τῆς Σκανδιναβικῆς χώρας καὶ ἰδίως τῆς Σουηδίας, εἵχομεν δὲ αὐτῆς ἀπόλυτον ἀνάγκην, διότι χρησιμεύει ὡς τύπος (herbier type) πολλῶν Λινναϊκῶν εἰδῶν, καὶ μέσον παραβολῆς ἀσφαλέςτατον διὰ τὸν μετ' ἀκριβείας προσδιορισμὸν τῶν εἰδῶν τούτων.

Ὁ Κύριος Ν. Ἄνδερσον ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πεμφθῇ πρὸς τὸν ἐν Στοκχόλμῃ φυσιογραφικὸν μουσεῖον, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς συλλογῆς αὐτοῦ, ὁμοία ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς χλωρίδος, ἡ δὲ Πρυτανεῖα ἐκφράζουσα αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου διὰ τὴν πολλοῦ λόγου ταύτην ἐπιστημονικὴν συναλλαγὴν, ἣν ἡ πρωτοβουλία τῆς ἐν Στοκχόλμῃ Ἀκαδημίας εὐτυχῶς συνέδραμε μετὰ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, πέρυσι μὲν διὰ τῆς ὀρυκτολογικῆς ἀποστολῆς, περὶ ἧς ἀνέφερεν ἐν τῇ λογοδοσίᾳ αὐτοῦ ὁ ἀξιότιμος προκάτοχός μου, ἤδη δὲ διὰ τῆς προκειμένης φυτολογικῆς συλλογῆς, διεβεβαίωσεν αὐτὸν πρὸς τούτοις, ὅτι ἐπιμελεῖται τοῦ Κ.

Ἐφόρου τοῦ φυτολογικοῦ μουσείου παρασκευάζεται τοιαύτη συλλογὴ, ἣτις θέλει πεμφθῇ εἰς Στοκχόλμην ἅμα συμπληρωθεῖσα.

Τὴν συλλογὴν ταύτην ἐλάβομεν διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ προξένου τῆς Ἑλλάδος Κ. Α. Ρόζεν, ὅστις ἐφρόντισε τὴν διὰ Τεργέστης ἀποστολὴν αὐτῆς εἰς Πειραιᾶ, διὸ καὶ ἐκφράζομεν αὐτῷ ἐνταῦθα τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἀκαδημ. Συγκλήτου.

Ἐὰν μετὰ τῶν προσφορῶν τούτων συνυπολογίσωμεν καὶ τὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀγορασθέντα νέα περὶ τὰ 400 ἑλληνικὰ εἶδη, ἔχομεν ἐν συνόλῳ προσθήκην κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 3,273 εἰδῶν.

Αἱ δαπάναι τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου διὰ τὸ λήξαν ἔτος εἰς ἀγορὰν φυσιογραφικῶν ἀντικειμένων, εἰς ταρίχευσιν, διάσχεσιν, διευθέτησιν, καὶ πορισμὸν τῶν ἐν γένει χρησίμων πρὸς συντήρησιν τῶν ἐναποταμιευομένων, εἰς ἀγορὰν περιγραφικῶν συγγραμμάτων, εἰς κόμιστρα καὶ ταχυδρομικά, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ καταστήματος ἀνάγκας ἀναβαίνουν εἰς δρχμὰς 7,197, μὴ περιλαμβανομένης τῆς δαπάνης, ἣτις ἀπαιτεῖται εἰσέτι πρὸς πληρωμὴν τινῶν πολυδαπάνων ἐρμαρίων ἀναγκαίων εἰς ἐγκατάταξιν συλλογῶν, παραγγελλέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθορᾶτε, Κύριοι, ὅτι τὸ φυτολογικὸν τμήμα τοῦ μουσείου τελειοποιεῖται ὁσημέραι τῇ συντόνῳ τῆς ἐφορείας καὶ τοῦ ἐπιμελητοῦ φροντίδι καὶ ἐργασίᾳ, καὶ ἐντὸς συντομωτάτου χρόνου θέλει σχηματισθῇ ἐν τῶν πλουσιωτάτων φυτολογίων (herbarium), ἰδίως τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος ὑπολείπεται δὲ πρὸς τακτοποίησιν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς πρὸς διδασκαλίαν χρησιμοποίησεως τῆς συλλογῆς ταύτης νὰ συνταχθῇ ὁ κανονισμὸς τοῦ τμήματος τούτου, ἔργον ὅπερ εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὸν κ. ἔφορον τοῦ φυτολογικοῦ τμήματος τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου.

Δ'. ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ.

Τὸ ἀξιόλογον τοῦτο καὶ ἀναπόσπαστον προσάρτημα τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς σχολεῖον ἐφαρμογῆς πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ παραδόσεων τῆς βοτανικῆς ἐπιστήμης, ἐπλουτίσθη καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος διὰ διαφόρων φυτῶν ἱατρικῶν καὶ πολλῶν βοτανικῶν τύπων, ἠλλάγησαν δὲ αἱ ξύλιναι καὶ σαθραὶ ἐπιγραφαὶ διὰ νέων ἐκ πορσελάνης στηριζομένων ἐπὶ ῥάβδων σιδηρῶν.

Τέλος ηὐξήθη ἡ ἑκτασις τοῦ κήπου διὰ τῆς προσλήψεως τριῶν περίπου στρεμμάτων γῆς.

Τὸ κατὰστημα τοῦτο τελεῖ εἰς σχέσεις μετὰ πολλῶν βοτανικῶν κήπων, ἐν δ' αὐτῷ τελοῦνται κατὰ τὸ ἑαρ πρακτικαὶ παραδόσεις, πρὸς ὧν τὴν τακτοποίησιν παρασκευάζεται ὑπὸ τοῦ κ. ἐφόρου τοῦ βοτανικοῦ κήπου νέος κανονισμός.

Β'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ.

Ἡ νομισματικὴ ἡμῶν συλλογὴ πλουτισθεῖσα πρῶτον διὰ τῶν προσφορῶν διαφόρων ὁμογενῶν, εἴτα διὰ τῆς πλουσίας συλλογῆς ἣν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐδωρήσατο εἰς τὸ νομισματικὸν μουσεῖον, καὶ τέλος διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ φιλογενεστάτου κ. Ἀλεξάνδρου Μουρούζη διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἡμετέρου μουσείου ἀγορασθείσης πλουσίας καὶ ὅλως εἰδικῆς συλλογῆς τῶν νομισμάτων τῶν Ἰονίων νήσων, ἠύξησε καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διὰ προσφορῶν τινων, ἰδίως τοῦ φιλέλληνος καθηγητοῦ τοῦ ἐν Πέστη τῆς Οὐγγαρίας Πανεπιστημίου κυρίου Τέλλφους, καὶ διὰ προσκτήσεως νεωτέρων νομισμάτων, ἅτινα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Ἰονίου νομισματικῆς συλλογῆς ἐνέκρινεν ἡ ἀκαδημαϊκὴ σύγκλητος ὡς ἀγορασθῶσι παρὰ τοῦ κυρίου Παύλου Λάμπρου.

Ὁ κατάλογος τῆς εἰδικῆς Ἰονίου νομισματικῆς συλλογῆς, ἐν ᾧ ἀξιότιμος προκάτοχος μου ἔσχε τὴν ἀρίστην ιδέαν νὰ δημοσιεύσῃ, ἀποπερατωθεὶς κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συγκλήτου ἐπέμφθη πρὸς τὰ κυριώτερα μουσεῖα καὶ πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἐδόθη δὲ καὶ πρὸς τοὺς περὶ τὴν νομισματικὴν ἀσχολουμένους Ἕλληνας τε καὶ ἀλλοδαπούς, μεθ' ὧν ἐτέθη οὕτως εἰς σχέσιν τὸ ἡμέτερον νομισματικὸν μουσεῖον,

Ἡ συλλογὴ αὕτη ἔτυχε πανταχοῦ ἀρίστης δεξιώσεως παρὰ τοῖς ἀρμοδίαις κριταῖς. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐρωτᾷ μάλιστα διατί δὲν ἐκτείνομεν τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς ἅπασαν τὴν ἡμετέραν νομισματικὴν συλλογὴν, ἐν ᾗ βεβαίως οὐκ ὀλίγα πρωτότυπα ἢ ἀνέκδοτα νομίσματα ὑπάρχουσι. Τοιαύτη ἐκδοσις τίθησιν εἰς χεῖρας τοῦ κοινοῦ τὴν ἄλλως ἐν σιδηραῖς κιγκλίσι καθειργμένην συλλογὴν, ἣν ὀλίγοι τῶν ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰ καυχήθωσιν, οὐχὶ ὅτι ἐμελέτησαν, ἀλλ' ὅτι καὶ εἶδον. Ὁ λόγος, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν νομισμάτων τούτων εἶναι γνωστὰ εἰς τοὺς μεμνημένους, δὲν ἀρκεῖ νὰ δικαιολογήσῃ ὅτι δὲν δημοσιεύονται ἵνα μὴ μένωσιν ἄγνωστα καὶ εἰς τοὺς ἀμυήτους· τοιαύτων μυστηρίων ἢ φανέρωσις εἶναι ἀξιεπαινος, εἶναι ὅρος ἀναπόφευκτος τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τῶν κοινωνιῶν· ἐνῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαντῶνται ἄφθονα τοιαῦτα περὶ τῶν νομισμάτων τῶν ἡμετέρων μάλιστα προγόνων συγγράμματα, εἶναι λυπηρὸν μόνον ἡμεῖς ὡς ἀναζητῶμεν εἰς τὰς ξένας γλώσσας τὸ ἀξιόλογον τοῦτο μέρος τῆς προγονικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Φρονῶν λοιπὸν ὅτι τοιοῦτον ἔργον θέλει τιμῆσαι τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον, καὶ συντελέσει εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ κοινὰς καὶ ἐν Ἑλλάδι τὰς περὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς νομισματικῆς γνώσεις, εὐχομαι ἵνα ἀνατιθῇ καὶ αὐτὸ εἰς τὸν ἐπαξίως ἐπεξεργασθέντα τὸ

πρῶτον τοῦτο δοκίμιον νομισματογνώμονα τοῦ Πανεπιστημίου, τὸν ἀκάματον Κ. Ποστολάκαν.

Γ'. ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ.

Πρὸς τυχτοποίησιν τῆς πολυδαπάνου καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς χειρουργίας τοσοῦτον πολυτίμου συλλογῆς τῶν τέως διεσπαρμένων χειρουργικῶν ὀργάνων, ἐθέσαμεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀξιότιμου ἡμῶν συναδέλφου, τοῦ καθηγητοῦ τῆς χειρουργίας Κ. Ἀρεταίου, ἐν δωματίον, ἐν ᾧ, ἐκτὸς τοῦ ἀγορασθέντος πέρυσιν ἀνδρεικέλου, ἐτοποθετήθησαν καὶ τρία πρὸς φύλαξιν τῶν ὀργάνων τούτων κατασκευασθέντα κομψὰ καὶ κατὰλληλα ἐρμάρια. Ἐντὸς αὐτῶν κατέταξεν ἤδη ὁ Κ. Ἀρεταῖος τὰ πρότερον δι' ἑλλησπιν τοιοῦτου ἰδιαίτερου δωματίου παρ' αὐτῷ φυλασσόμενα χειρουργικὰ ὄργανα. Ἐλήφθησαν ὡσαύτως παρὰ τοῦ μακαρίτου Ι. Ὀλυμπίου ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τὸ μέρος τῶν χειρουργικῶν ὀργάνων, ἅτινα πρὸ ἐτῶν εἶχε παραλάβει πρὸς φύλαξιν ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Πρὸς εὐκολίαν τῶν φοιτητῶν, ὁ Κ. Ἀρεταῖος ἡσχολήθη εἰς τὸ νὰ προσαρτήσῃ ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου τῶν ὀργάνων τούτων πινακίδιον, ἐφ' οὗ γέγραπται τὸ ὄνομα καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὀργάνου, ἀσχολεῖται δὲ ἤδη εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν κατάταξιν τῶν ὀργάνων τούτων κατὰ ἐγχειρίσεις, καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐργασίας ταύτης θέλει καταρτίσει τὸν γενικὸν κατάλογον ἀπάντων τῶν ὀργάνων καὶ μηχανημάτων.

Δυστυχῶς, ὡς παρατηρεῖ ὁ Κ. Ἀρεταῖος, πολλὰ τῶν ὀργάνων τῆς παρὰ τῷ Κ. Ὀλυμπίῳ φυλασσόμενης πρότερον συλλογῆς κατεστράφησαν ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, οἷα τὰ ἐκ κόμμεως ἐλαστικοῦ κατασκευασμένα, ἕτερα δὲ ἀπωλέσθησαν ἢ ἐκ τῆς χρονιότητος ἐφθάρησαν.

Ἐπίσης πλεῖστα τῶν ὀργάνων τῆς συλλογῆς ταύτης, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ κυρίου Σίνα δωρηθέντων, εὗρηνται εἰς χειρίστην κατάστασιν καὶ καθίστανται σχεδὸν ἄχρηστα ὡς ἐκ τῆς ἐπικαθημένης σκωρίας· θεωρεῖ δὲ ἄφευκτον τὴν εἰς Παρίσιους ἀποστολὴν αὐτῶν πρὸς καθαρισμόν καὶ διόρθωσιν, πρὸς ᾧ φρονεῖ ὅτι δὲν θέλουσι δαπανηθῇ ὑπὲρ τὰ 300 φράγκα.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡγοράσθησαν χειρουργικὰ ὄργανα ἐκ τῆς πρὸς διδασκαλίαν πιστώσεως τοῦ μαθήματος τοῦ κ. Ἀρεταίου ἀντὶ δρ. 151,20. Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ὀλυμπίου ἡγοράσθησαν τὰ ἐν παραρτήματι ὑπὸ στοιχ. IB σημειούμενα ὄργανα ἀντὶ δραχ. 780,46.

Δ'. ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ.

Διάφορα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ἰδίως Αἰγυπτιακὰ, δωρηθέντα πρὸ καιροῦ παρὰ τοῦ φιλέλληνος κ. Ἰωσήφ Σακακκίνη, τῆς κυρίας Μελίσσης χήρας Π. Δημητρακαράκου, καὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

προξένου τέως τῆς Ἑλλάδος κ. Ζυγομαλά, εὐρισκό-
μενα ἄλλοτε ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, εἶχεν ἀ-
ποφασισθῇ ὑπὸ τῆς Συγκλήτου τὴν 13 Ἰανουαρίου
1868 νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐται-
ρίαν ἵνα κατατεθῶσιν ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ μουσεῖῳ,
μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ κατὰ διαφόρους καιροὺς κατα-
ταχθεῖσων λοιπῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Πανεπιστημίου.

Ταῦτα πάντα, ὡς καὶ ἕτερα τρία ἐκ Κίου προ-
ερχόμενα, παρελήφθησαν παρὰ τοῦ γραμματέως
τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας καὶ κατετέθησαν ἐν ταῖς
οἰκείαις θέσεσι, καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρ-
χαιοότητες τοῦ Πανεπιστημίου αἱ κατὰ διαφόρους
καιροὺς αὐτόθι παρακατατεθεῖσαι.

Ἐλήφθη δὲ πρόνοια ὥστε ἡ καταγραφὴ αὐτῶν ἐν
τοῖς εἰδικοῖς καταλόγοις τῆς ἐταιρίας νὰ γίνεταί
μετὰ τῆς σημειώσεως ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐθνικὸν
Πανεπιστήμιον, ὅπερ γράφεται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ
τῶν ἐπ' αὐτῶν κολλημένων δελτίων. Διὰ τῆς συγ-
κεντρώσεως ταύτης τῶν ἀρχαίων ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐ-
τῷ χώρῳ θέλουσι ταῦτα ἀφ' ἐνὸς χρησιμεύει πλείο-
τερον εἰς τοὺς ἀρχαιολογοῦντας, διατηρουμένων ὁ-
μῶς πάντοτε ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμά-
των τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπαραλλάκτως ὡς γίνε-
ται καὶ διὰ τὴν ἐξωτερικὴν συγχώνευσιν τῶν δύο
βιβλιοθηκῶν.

Η'. ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ.

Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἀστεροσκο-
πείου κ. Ἰουλίου Σμιθίου, ὁ ἀναπληρῶν αὐτὸν ἀστρο-
νόμος καὶ ὕφηγος κ. Κοκκίδης ἐξέθετο τὰς ἐργα-
σίας, αἵτινες ἐνηργήθησαν κατὰ τὸ λήξαν ἀκαδη-
μαϊκὸν ἔτος ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖῳ.

Ἐκτὸς δὲ τῶν σεληνογραφικῶν παρατηρήσεων τοῦ
κ. Σμιθίου, ὁ κ. Κοκκίδης ἀπεπεράτωσε τοὺς περὶ
τοῦ περιοδικοῦ κομήτου πρώτου τῶν τοῦ 1858 ὁ-
πολογισμοὺς αὐτοῦ, ὧν ἡ δημοσίευσίς θέλει εἶσθαι
οὐ σμικρὰ κατάκτησις διὰ τὴν ἐπιστήμην.

Ἐπίσης ἐγένετο καὶ ἐφέτος εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον
ἀκριβὲς ἀναγραφὴ τῶν τε μετεωρολογικῶν φαινομέ-
νων, ὡς καὶ τῶν σεισμῶν, ἅτινα ἀνακοινοῦμενα δι-
αρκῶς πρὸς διαφόρους ἀκαδημίας καὶ ἀστεροσκοπεῖα
τῆς Εὐρώπης, τῆς Αὐστραλίας, καὶ τῆς Ἀμερικῆς
διατηροῦσιν ἀκμαίως τὰς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἡ-
μετέρου ἐπιστημονικὰς σχέσεις.

Θ'. ΑΣΤΥΚΛΙΝΙΚΗ.

Εἰς τὸ καὶ μεταξὺ τῶν φιланθρωπικῶν καὶ με-
ταξὺ τῶν πρακτικῶν εκπαιδευτικῶν καταστημάτων
εὐλόγως τὴν πρώτην κατέχον θέσιν τοῦτο καθίδρυ-
μα ἤτῃσαντο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὴν τῆς ἐπι-
στήμης συνδρομὴν, καὶ προσήνεγκον τὴν εἰς τὴν ἐν
αὐτῇ διδασκαλίαν χρησιμωτάτην παθολογικὴν ἐαυ-
τῶν κατάστασιν 3,162 ἀσθενεῖς, ἐκτὸς τῶν δι' ἀ-
πλὴν συμβουλὴν προσελθόντων καὶ διὰ τοῦτο μὴ

καταγεγραμμένων εἰς τὰ τοῦ καταστήματος βιβλία.

Ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τοὺς φοιτη-
τὰς τῆς Ἀστυκλινικῆς ἐγγραφέντων 24 διδασκτό-
ρων, 18 συμπληρώσαντες τὸν ἐν αὐτῇ τῆς ἀσκή-
σεως νενομισμένον χρόνον καὶ εὐδοκίμως τὰς πρα-
κτικὰς ὑποστάσεις ἐξετάσεις, ἔτυχον τῆς ἀδείας τοῦ
μετέρχεσθαι τὴν ἱατρικὴν ἐν Ἑλλάδι, 3 μετέδωκαν
πρὸς ἐξάσκησιν εἰς Γερμανίαν, 3 διέκοψαν τὴν φοί-
τησιν μεταδάντες ἕνεκα οἰκογενειακῶν λόγων εἰς
τὴν πατρίδα των, δύο δὲ διακόψαντες τὴν φοίτη-
σιν αὐτῶν κατὰ τὸ 1866, προσελθόντες κατὰ τὸ
λήξαν ἔτος καὶ συμπληρώσαντες αὐτὴν, ἔλαβον τὴν
νενομισμένην ἄδειαν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδιπλασιάσθη σχεδὸν ὁ
ἀριθμὸς τῶν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἀστυκλινικῆς
ἐτησίως ἐγγεγραφομένων διδασκτόρων, ἀναβὰς εἰς 115.

Ι'. ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἔλαβον χώραν ἐν τῷ
Μαιευτηρίῳ 38 τοκετοὶ μὲ φυσιολογικὴν διόδον καὶ
εὐνοϊκὴν τὸ πλείστον ἐκβαλὼν διὰ τε τὰς τεκούσας
καὶ τὰ τεχθέντα, ὧν εἰκοσιδύο ἄρρενα καὶ δεκαεῖς
θήλεα.

Ἐφοίτησαν δὲ τὸ ἔτος τοῦτο 35 μαθήτριά, ἐξ
ῶν ἀπελύθησαν τριάκοντα λαβοῦσαι τὸ νενομισμέ-
νον ἀπολυτήριον ὑποστᾶσαι δὲ ἅπασαι εὐδοκίμως,
πλὴν τριῶν, τὰς ἐνώπιον τοῦ Ἱκτροσυνεδρίου ἐξε-
τάσεις ἔλαβον τὴν ἀπόλυτον ἄδειαν τοῦ μαιεύειν,
τρεις δὲ περιορισμένην.

Αἱ παραδόσεις τῆς μαιευτικῆς ἐγένοντο τακτι-
κώτατα καθ' ὅλον τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος, αἱ δὲ πρα-
κτικαὶ ἀσκήσεις τῶν μαθητριάδων δὲν διεκόπησαν
οὔτε κατὰ τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν.

Ἀντὶ τῶν 500 δραχμῶν τῆς ἐτησίως χορηγή-
σεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου ἡγορά-
σθησαν διάφορα ἐπιπλα, σκεύη, καὶ ἐνδύματα ἀ-
ναγκασιότατα εἰς τὸ κατάστημα, καὶ θεραπεύοντα
ελάχιστον μέρος τῆς πραγματικῶς ὑφισταμένης ἀ-
νάγκης.

ΙΑ'. ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΝ.

Ἡ εἰδικότης τοῦ παρ' ἡμῖν ὀφθαλμιατρείου εἴλ-
κυσε καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος, ὑπὸ τὴν πεφωτισμέ-
νην διεύθυνσιν τοῦ ἀξιολύτου ἡμῶν συναδέλφου Κ.
Ἀνδρέου Ἀναγνωστάκη, οὐ σμικρὸν ἀριθμὸν ἀσθε-
νῶν ἡμεδαπῶν τε καὶ ἀλλοδαπῶν. Οὕτως ἐκ μὲν
τῶν Ἀθηνῶν προσήλθον ἀσθενεῖς

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 200

Ἐκ τῆς ἑξω Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς 309

ὁμοῦ 509

Ἐξ ὧν ἐνοσηλεύθησαν ἐν τῷ καταστήματι 90,

47 μὲν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, 43 δὲ ἐκ τῆς ἀλλοδα-
πῆς καὶ τῆς ἑξω Ἑλλάδος.

Τὰς λοιπὰς εἰδικωτέρας λεπτομερείας θέλουσιν εὑρεῖ οἱ ἐπιστήμονες ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Κ. Διευθυντοῦ τοῦ τοῦ ὀφθαλμιατρείου.

ΙΒ'. ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ τῆς ἀ. Φεβρουαρίου 1869 ὁ Κ. Γ. Ζαβιτσάνος, καθηγητὴς τῆς φαρμακευτικῆς χημείας, παριστῶν τὴν ἀνάγκην τῆς συστάσεως φαρμακευτικοῦ φροντιστηρίου, σύμφωνα μὲ τὰ ὀργανικὰ τοῦ φαρμακευτικοῦ σχολείου διατάγματα, ἐζήτει χῶρον ἐντὸς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πίστωσιν ἐκ δρ. 4,000 διὰ τὴν πρώτην διασκευὴν καὶ ἐφοδίασιν τοῦ ὁποίου προετίθετο νὰ ὀργανίσῃ φροντιστηρίου, προσωρισμένου οὐ μόνον πρὸς πρᾶσκειν τῆς πειραματικῆς διδασκαλίας τῶν φαρμακευτικῶν μαθημάτων, ἀλλὰ καὶ πρὸς πρακτικὴν ἄσκησιν τῶν τοῦ φαρμακευτικοῦ σχολείου φοιτητῶν.

Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκλητος, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς ἀξίας πάσης προσοχῆς ταύτας παρατηρήσεις τοῦ Κ. Ζαβιτσάνου, ἐψηφίσαντο ποσὸν 4,000 δραχμῶν, καὶ παρεχώρησε πρὸς σύστασιν τοῦ φαρμακευτικοῦ φροντιστηρίου τὰ βορειανατολικά ὑπόγεια δωμάτια τοῦ Πανεπιστημίου, ἅτινα, καὶ τοὶ κάθυγρα καὶ μὴ φωτιζόμενα ἀποχρῶντως, διεσκευάσθησαν ὅμως εἰς τρόπον, ὥστε δεκαπέντε δύνανται ἀνέτως νὰ ἐργάζωνται ἐν αὐτοῖς.

Πρὸς τὴν διασκευὴν τῶν δωματίων καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀναγκαίων τραπεζῶν, ἑρμαρίων κλ. ἐδαπανήθησαν δραχ. 1,256, ἡ δὲ τῶν ὀργάνων καὶ συσκευῶν ἀγορὰ ἐγένετο μετὰ πλείστης ὁσῆς φειδοῦς. Ἀλλὰ πρὸς κατάρτισιν φροντιστηρίου περιέχοντος οὐχὶ συσκευᾶς πολυτελείας, ἀλλὰ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ὄργανα, δὲν ἐπῆρκεσε τὸ ἐκ τῶν δραχ. 4,000 ὑπολειφθὲν ποσὸν τῶν δραχ. 2,744, καὶ ἀπόκειται εἰς τὸν ἀξιότιμον διάδοχόν μου νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Ἀκαδημαϊκὴν Σύγκλητον τὴν συμπλήρωσιν τῆς πρὸς τὴν ἀπόλυτον ταύτην ἀνάγκην ἀναποφεύκτου ἐτι πιστώσεως.

Ὁ Κ. Γ. Ζαβιτσάνος, κομίσας ἐξ Εὐρώπης τὰ διὰ τὴν χημοфармаκευτικὴν συλλογὴν χρήσιμα ἀγγεῖα, ὡς καὶ εἶδη τινὰ χημικῶν φαρμάκων, προϊόντων τῆς βιομηχανίας ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον εἰδικῶς εὕρισκομένων, ὑπόσχεται νὰ κατασκευάσῃ τὰ λοιπὰ ἐν τῷ χημείῳ τοῦ φροντιστηρίου, ἐνθα ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θέλει εὕρισκεται πληρεστάτη συλλογὴ πάντων τῶν χημικῶν φαρμάκων κατὰ τοὺς νόμους τῆς τέχνης παρεσκευασμένων καὶ χρησιμευόντων ὡς τύπος τῆς γνησιότητος καὶ καθαριότητος. Τὴν σήμερον ἡ φαρμακευτικὴ συλλογὴ περιέχει περὶ τὰ 300 εἶδη.

ΙΓ'. ΧΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΜΕΙΟΝ.

Πρὸς ἀνέγειν ἰδίου χημείου ἀπηρτῆτο μέρος εὐρύχωρον καὶ ἱκανῶς μεμακρυσμένον ἀπὸ τοῦ κατα-

στήματος τοῦ Πανεπιστημίου, ὥστε αἱ ἐν αὐτῷ χημικαὶ ἐργασίαι νὰ μὴ ἐκθέτωσι τὴν ἀκρόπολιν ταύτην τῶν Μουσῶν, περιέχουσιν τοσαύτας πολυτίμους δυσαναπληρώτους συλλογὰς, εἰς κινδύνους δυναμένους νὰ καταστρέψωσιν ἐν ἀκαρεῖ ὅ,τι ἐπὶ 32 ὅλα ἔτη διὰ κόπου καὶ μόχθου, χάρις εἰς τὴν φιλότιμον μεγαλοδωρίαν τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν, συνεκεντρώσαμεν, καὶ οὐ πλείστα ἰδίως συγγράμματα ἢ ἀρχαῖα νομίσματα ἔχουσιν ἀξίαν ἀναντικατάστατον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνεγέρσεως ἰδίου χημείου καὶ ἰδίου ἀνατομείου, οὐχ ἦττον ἀναποφεύκτου σήμερον, ἐπρότεινα τὴν ἀγορὰν γηπέδου, ὃ καὶ ἐνέκρινεν ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκλητος, ἀλλὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην δὲν ἡδυνήθην νὰ πραγματοποιήσω διὰ τὰς μεγάλας τιμὰς, ὅς οἱ κάτοχοι τῶν πρὸς τὸν μνησθέντα σκοπὸν καταλλήλων γηπέδων, μὴ μακρὰν τοῦ Πανεπιστημίου κειμένων, ἐζήτησαν. Ὁ ἀξιότιμος διάδοχός μου ἐστάθη εὐτυχέστερος ἐμοῦ, κατορθώσας ν' ἀγορασθῇ πρὸς τὸν διαληφθέντα σκοπὸν γηπέδον ἐκ πήχεων 4,500 περίπου εἰς εὐλογον τιμὴν. Ἐντὸς τοῦ γηπέδου τούτου δύνανται ν' ἀνεγερῶσιν ἀμφοτέρω τὰ μνησθέντα ἀπολύτως ἀναγκαῖα καταστήματα, τὸ ἀνατομεῖον καὶ τὸ χημεῖον. Καὶ ἐπειδὴ τοιαῦτα δαπάναι, δι' ὧν ἐξυπηρετεῖται ἀφ' ἐνὸς ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιστήμης, προφυλάσσεται ἀφ' ἑτέρου τὸ κεντρικὸν οἰκοδόμημα ἀπὸ τοὺς ἐπιγείους κεραυνούς, οὓς ὁ εὐφυὲς προκάτοχός μου ὀρθῶς ἐθεώρησε μᾶλλον ἐπιφόβους μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ἀλεξικεραύνων, παρεκάλεσα τὸν Κύριον Α. Καυτανζόγλου, ἵνα συμπράττοντος καὶ τοῦ Κ. Τσίλλερ, παρασκευάσωσι σχεδιόγραμμα, ὅπερ παρεσκευάσθη ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀόκνου Κ. Τσίλλερ, ὥστε δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου διαδόχου μου ἡ ἔγκρισις τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς οἰκοδομῆς.

Πέποιθα δὲ, ὅτι τὰ χρηματικὰ μέσα δὲν θέλουσιν ὑστερήσει, διότι τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ ἐθνωφελῆ τῆς Ἑλλάδος ἰδρύματα, ἔχουσιν ἀρκετὴν τινα πρόσδοτον, ἀνεξάντλητον ὡς ὁ πατριωτισμὸς τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατριβόντων γνησίων τῆς πατρίδος τέκνων.

Μετὰ τὴν ἀκριβῆ ταύτην ἐκθεσιν τῶν πεπραγμένων μοι, ἐν προσφιλεῶς καθήκον μοὶ ὑπολείπεται εἰσέτι, ν' ἀπονείμω πανδῆμῳ τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν ἀξιότιμον καὶ ἀρχαῖον τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου γραμματέα κ. Γ. Δοκόν, μεθ' οὗ πρὸ τριακονταετίας συνεργασθεὶς, πρῶτον μὲν εἰς πραγματοποίησιν τῆς διὰ συνδρομῶν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων ἀνεγέρσεως τοῦ Πανεπιστημίου, εἶτα δὲ καὶ ὡς λαβὼν τὴν τιμὴν νὰ διατελέσω δεύτερος ἀπὸ τῆς καθιδρύσεως αὐτοῦ πρῶτα-

νις, κατὰ τι μόνον πολιώτερον αὐτὸν σήμερον ἀνεύ-
ρον, διακρινόμενον δὲ πάντοτε διὰ τῆς χαρακτη-
ζούσης αὐτὸν ἔκτοτε φιλοπονίας καὶ τοῦ διαπύρου
ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Πανεπιστημίου ζήλου,
οὐχ ἥττον ἢ πρὸς τοὺς κυρίους Γ. Δαμιανὸν καὶ Ἰω-
άννην Ἰατρίδην, τοὺς ἀληθεῖς τούτους στύλους τοῦ
ἀκαδημαϊκοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος, ὡς καὶ πρὸς τὸν
ἀξιότιμον καὶ δραστήριον ἡμῶν λογιστὴν κ. Ἰωάν-
νην Νικολαΐδην, διὰ τὴν ἀνελλιπὴ καὶ σύντονον ἐν-
έργειαν τῶν καθηκόντων αὐτῶν· ἰδίως δὲ ὀφείλω
νὰ μὴ παρασιωπήσω τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιοτίμου κ.
Λυσάνδρου Καραντζόγλου, τοῦ ἐκ φιλοτίμου καὶ
πατριωτικοῦ ὅλως αἰσθήματος ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐ-
τῶν παρέχοντος τὰς ἀφιλοκερδεῖς καὶ πεφωτισμέ-
νας αὐτοῦ ἐπιστημονικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸ Πανεπι-
στήμιον, ὡς ἀρχιτέκτονος αὐτοῦ, πρὸς ὃν ἀντὶ πά-
σης ἀμοιβῆς ὀφείλομεν τὴν πάνδημον τοῦλάχιστον
ἐκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἡμετέρου καθιδρύ-
ματος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος ἰουνίου συνελ-
θόντες εἰς γενικὴν συνέλευσιν οἱ κύριοι καθηγηταί,
τακτικοί, ἐκτακτοί, καὶ ἐπίτιμοι, ἐξελέξαντο δι' ἀ-
πολύτου μὲν πλειονοψηφίας τρεῖς ὑποψηφίους εἰς τὸ
πρυτανικὸν ἀξίωμα, τοὺς κυρίους Π. Καλλιγᾶν, Π.
Παπαρρήγόπουλον, καὶ Π. Ρομπότην, ἡ δὲ Α. Μ. ὁ
βασιλεὺς νῦν ὑπηρεστήθη νὰ ἐγκρίνῃ ὡς πρύτανιν τοῦ
ἀρχομένου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τὸν κ. Π. Καλλιγᾶν.
Μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ πρυτάνεως, συνελθοῦσαι αἱ
σχολαὶ κατ' ἰδίαν, ἐξελέξαντο ἀνὰ δύο ὑποψηφίους
εἰς τὴν κοσμητείαν, ἐξ ὧν διωρίσθησαν διὰ Β. δια-
τάγματος, ὁ κ. Π. Ρομπότης, κοσμήτωρ τῆς Θεολο-
γικῆς σχολῆς, ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Κόκκινος, τῆς Νο-
μικῆς, ὁ κ. Μιλτιάδης Βενιζέλος, τῆς Ἰατρικῆς, καὶ
ὁ κ. Βασίλειος Λάκων, τῆς Φιλοσοφικῆς. Πρὸς ἀ-
παρτισμὸν δὲ τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου ἐξελέ-
χθησαν ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν καθηγητῶν τέσσαρα
αὐτῆς μέλη, οἱ Κύριοι Φίλιππος Ἰωάννου, Γ. Μακᾶς,
Γ. Μπουσάκης καὶ Ἠρακλῆς Μητσόπουλος, ἐξ αὐ-
τῶν δὲ καὶ τῶν τεσσάρων Κοσμητόρων μετὰ τοῦ
Πρυτάνεως καὶ τοῦ Ἀντιπρυτάνεως ἀποτελεῖται ἤδη
κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκλητος.

Πρὶν καταβῶ ἀπὸ τῆς ἐδρας ταύτης παραδίδων
ἤδη καὶ κατὰ τύπον ἐν τῇ ἀκαδημαϊκῇ ταύτῃ ἡ-
μῶν πανηγύρει πρὸς τὸν ἀξιότιμον, πολυμαθὴ καὶ
δραστήριον διάδοχόν μου τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τοῦ
Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, δι' ἧς εἶχον πέρυσι περι-
βληθῇ τῇ συγκαταβατικῇ ψήφῳ τῶν ἀξιοτίμων
συναδέλφων καὶ τῇ ὑψηλῇ θελήσει τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν
Ἄνακτος, ὀφείλω τελευταῖον νὰ ἐκφράσω τὴν ἰδιαι-
τάτην εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὰ διατελέσαντα
μέλη τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου διὰ τὴν πρό-
φροναν καὶ ὅλως ἀδελφικὴν συνδρομὴν ἣν μοι παρέ-

σχον κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δυσχερῶν καθηκόν-
των μου, νὰ εὐχηθῶ δὲ ὅπως ὁ ἀξιότιμος διάδοχός
μου συμπληρώσῃ ὅ,τι ἡ ἐνιαύσιος διάρκεια τῆς διοι-
κησεώς μου ἀφῆκεν ἀτελεῖς, ἀναπληρώσῃ δὲ τὰς
ἐμὰς ἐλλείψεις πρὸς τελειοποίησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς
δυσχερᾶς ταύτης ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἀκροπόλεως τῶν
γραμμάτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἥτις, διαφωτίζουσα
διὰ τοῦ ἀπ' αὐτῆς ἀπαυγάζοντος ἀσβεστοῦ τῆς
παιδείας πυρσοῦ ἄπασαν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν,
προώριται ν' ἀσφαλίσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ πα-
τρικὴν Βασιλείαν τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Βασιλέως Γεωρ-
γίου τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ διανοητικὴν καὶ ἐκπολιτι-
στικὴν ὑπεροχὴν, ἣν οὐδὲν ἄλλο τῶν ἐφ' ὧν ἔθνων
θέλει ποτὲ δυνηθῇ νὰ τῇ διαφιλονεικήσῃ, καὶ καθ'
ἧς οὔτε στρατοί, οὔτε στόλοι, οὔτε θωρηκτὰ ποτὲ
κατισχύσουσι.

ΤΟ ΑΠΤΑΙΣΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ.

Τῷ Κ. Συντάκτῃ τῆς Πανδώρας.

Οἱ πλείστοι τῶν καθ' ἡμᾶς δημοσιογράφων, ἀνα-
φέροντες τὸ ἀμφισβητούμενον δόγμα τῶν περὶ τὸν
Πάπαν περὶ τοῦ ἀπταιστοῦ αὐτοῦ, ὀνομάζουσιν αὐτὸ
ἡμαρτημένως ἀναμάρτητον.

Ἄλλ' ἂς μὴ μεμφώμεθα δωρεὰν τοὺς παπιστάς·
ἔχουσιν ἄλλα οὐκ ὀλίγα τὰ μεμπτέα, οὐδέποτε δὲ
ὁ Πάπας εἶχε τὴν ἀξίωσιν ἀναμάρτητου, ἐξ ἐναν-
τίας δὲ, ἐν ᾗ κηρύττεται ἀπταιστος, αὐτὸς ἐαυτὸν
ἀποκαλεῖ ἐν μετριοφροσύνῃ *un poevro peccatore*.
Ἰσως οἱ γράφοντες ἀναμάρτητον ἐννοοῦσι τὴν λέ-
ξιν κατὰ τὴν ἀρχαιοτέραν αὐτῆς χρῆσιν· ἀλλ' ἡμεῖς
οἱ νεώτεροι ὅχι μόνον δὲν ἐννοοῦμεν αὐτὴν οὕτως,
ἀλλὰ καὶ τὴν μεταχειριζόμεθα πάντοτε κατὰ τὴν
θρησκευτικὴν αὐτῆς ἐκδοχὴν, ὡς εὐρίσκεται ἐν τῇ
ἀγ. Γραφῇ. Ἀγνοῶ ἂν λατινιστὶ λέγεται ὁ Πάπας
infallibiles, ὡς εὐρίσκω τὴν λέξιν εἰς ἐν σκουρια-
σμένον λατινοῖταλικὸν λεξικόν, καὶ ὡς λέγεται ἰτα-
λιστὶ *infallibile* καὶ γαλλιστὶ *infaillible*. Ἡ λατινικὴ
λέξις, ἰσως ὡς ἀδόκιμος, δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ κοινὰ
λεξικά, ὡς οὐδὲ εἰς τὴν βουλγάταν, εἰς ἣν οὐδὲ ἡ
λέξις *impeccabilis*. Ἡμεῖς δὲ δυνάμεθα, ἐκφέροντες
τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀντὶ τοῦ ἀλάνθαστος ἢ ἀλάθη-
τος ἢ ἀσφαλῆς νὰ προτιμήσωμεν ἐπιτυχῶς τὸ ἀ-
πταιστος ὡς ἀκριβέστερον. Τὸ πρῶτον, γρηγορούμενον
ὑπὸ πολλῶν εἰς τὴν τετριμμένην γλῶσσαν, θὰ ἦτο
χωνευτότερον ἂν ἐσυγχωρεῖτο ἀπὸ τοὺς καλαμαρά-
δες μας, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τό-
σους καὶ τόσους ἄλλους κακοζήλους τύπους (ὁ δὲ Θ.
Ράκος κάλλιον ἔγραψε κατὰ τὸ 1815, ἂν δὲν ἐλη-
σμένησα, τὸ δημωδέστερον τῆς λαλουμένης «ἀλά-
θευτα ἀξιώματα»· διότι λέγομεν λαθεύω καὶ ὅχι
λανθάνομαι)· τὸ δὲ δεύτερον δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἀ-
πῆντησα παρὰ εἰς ἐν ἐπιμύθιον τοῦ Πλανούδου, «τὸ
θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον» = ἀπλάνητον,
μὴ ἀπατώμενον. Τὸ δὲ ἄλλως προκριτώτερον ἀσφα-